LEYLA İPEKÇİ

Milliyet
YAYINLARI

6.BASKI

Leyla İpekçi

Maya

MAYA

Yazan: Leyla İPEKÇİ

Türkiye için yayın hakları: © AD Kitapçılık AŞ
1. baskı / mart 1998
6. baskı / kasım 1998 / ISBN 975-313-017-1

Kapak tasarımı: Perihan ŞENOL
Baskı: Şefik Matbaası

AD Kitapçılık AŞ Doğan Medya Center, 34554 Bağcılar-İSTANBUL
Tel. (212) 505 61 06 - 505 64 16 Faks (212) 505 64 13

Leyla İpekçi

Maya

Tekofaks Kağıt Sanayi ve Ticaret AŞ
ve
Milliyet Sanat Dergisi'nin
birlikte düzenledikleri
"İlk Kitap, İlk Baskı"
Yarışması birincisi

ÖNSÖZ

"Bizi bütün kitapların ötesine götüremeyen kitap da nedir" diye sordu Nietzsche.

Sofrada üç kişiydik. Aramızdan bir ceset çıkacaktı. Peki hangimiz yeterliydik katil olmaya?

Katilin kendine tahammül etmesinin tek yolu kurbanının son arzusunu yerine getirmekti. Ne hafifletici nedenlerle işlenen gündelik cinayetler... Ne de vakitsiz daralan nefesler... Hiçbiri soyağacında bir yaprak bile kıpırdatamadı.

Meselem var; hem katille, hem cesetle.

İlk kitap, ilk baskı: cinayet ve şölen sofrası...

Birinci bölüm

ANNEDEN UTANMAK

1

Siz hiç anne babasını sevmeyen çocuk gördünüz mü? İşte ben öyleyim. Sürekli evden kaçıyorum ve yan sokaktaki çerçeveci Mehmet Amca'nın dükkânına sığınıyorum. Mehmet Amca dükkânının arkasındaki küçük dairede yaşıyor.

Ben gelip onu bulana kadar sakin ve pek bir şeye karışmayan bir insan olduğunu söylüyor. Ne demek tam bilmiyorum, ama bana karıştığına göre bir şeyler olmuş ona. Böyle habire evden kaçıp onda saklanmaya devam edersem kalp krizinden ölecekmiş. Bir şeycik olmaz ona, ben biliyorum. Çünkü hayatta bir tek onu seviyorum. Bütün sevgimi ona ayırdım ben, onu bununla koruyorum.

Bu yıl ikiye gidiyorum. Annemle babamın tek çocuğuyum. Ama beni okuldan eve dönme servisine yazdırmadılar. Palmiye Sokak'tan çıkıp yürüyerek üç cadde geçiyorum. Sonra da bizim Fulya'ya kadar diklemesine üç sokak. Hep kötü bakan köpekler çıkıyor önüme. Mehmet Amca karanlıkta yürürken yanımda bulunsun diye kibrit verdi bana. Köpekler peşime takılırsa ateş yakmalıymışım, kaçarlarmış.

Ben okuldan eve yürüyerek dönen iki çocuktan biriyim, bizim sınıftaki. Öbürü de okulun karşısındaki berberin oğlu. Üç saniyede dükkâna gidebiliyor. Biraz utanıyorum. Ama çaktırmıyorum.

Öğretmenlerimle aram iyi. Sadece sakallı bir Bedia Hanım var, gözlüklerini taktığında onun suratının ortasına bir tane patlatmak ve o kara gözlüklerini lens yapmak istiyorum.

Yemekhanede bir tek benim tepeme dikiliyor ve içine pilav düşmüş komposto tabağına baka baka, "Bitirmeden kalkmak yasak" diyor. Aptal kadın, bunu hiç sevmediğimi biliyor, bir daha yaparsa üstüne kusacağım.

Bedia Hanım, öbür sınıfın hocası ama bizim okuma dersine de geliyor. Her salı son saat tahtanın önüne çıkıp bir bölüm okuyoruz, sonra da özetini anlatıyoruz. Yüksek sesle okurken bir şeycik anlamıyorum. Çok çok heyecanlanıyorum, herkese rezil olacağım, ödüm patlıyor. Daha rezil olmadım galiba ama çok korkuyorum.

Sakallı Bedia'ya dedim ki, "Benim karnım ağrıyor, bu sefer ben tahtaya kalkmayayım."

Başkalarına iki kere peki demişti. Bana izin vermedi, herkesin içinde elime cetvelle vurdu.

Sonra annem evde karnıma bir tane indirdi.

"Sen ne yalancı bir kızsın" dedi.

Bir daha karnımın ağrıdığını duyarsa seneye beni Bedia Hanım'ın sınıfına verecekmiş. İkisi bir araya gelip benim hakkımda kötü şeyler konuşuyorlar.

Okuldan eve dönerken bütün teyzeler arkadaşlarıma pembe pamuk helvasından alıyor. Mehtap'ın annesinden bana da bir tane almasını istedim.

Bana dedi ki, "Git annene söyle para versin de sana ikinci bir beyaz yaka alayım."

Ona beyaz demek için bin şahit istermiş. Anladığım kadarıyla kirli demek istedi. Anneme söyledim, çok kızdı. Sabah önlüğümü giyerken beyaz yakam siyah tükenmez kalemle çizik çizikti. Okulda herkes benimle alay etti. Rehberlik öğretmeni beni yanına çağırıp annemle konuşmak istediğini söyledi. Annem bugün okula geldi, saçlarına tuhaf bir file takmış, bacaklarını da siyah kalemle fileli çorap gibi çizmiş. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama çok utandım. Kimse de bana bir şey söylemedi...

Eve gitmek istemiyorum. İyi ki Mehmet Amca var. O bana dükkândaki fotoğrafları, resimleri gösteriyor. Hangi çerçevenin hangi fotoğrafa, resme filan daha çok yakışacağını anlatıyor. Onun dükkânı, müşterilerinin söylediği gibi, çok samimî bir yer. Duvarlarda bir sürü tablo var. Aynalar var. Bir de panoların üzerine asılı değişik boy ve renkte bir yığın çerçeve parçası...

Arka kapıdan içerisi de oda, mutfak ve banyo. Ben içerde oturup müşterilerin Mehmet Amca'yla pazarlık yapmasını dinliyorum. Mehmet Amca bazen sinirleniyor, bana, "Bunlar sonradan görme" diyor. Bazı çok parası olanlara böyle denirmiş.

Benim burada mavi desenli bir yastığım var. Kitap okurken onun ucunu sürekli emiyorum.

"Artık büyüdün, böyle yapmamalısın" diyor bana.

"Büyüyünce neler yapmak lazım" diyorum ona.

"Sonra anlatırım" diyor.

Mehmet Amca bazen banyoda perçemlerimi kesiyor, sonra, "Geç oldu, hadi eve git" diye kapıya koyuyor beni. Ben gidermiş gibi yapıp, parmaklıkların arasından içeri kaçıyorum. Müşteriler tatlı filan getiriyorlar. Bürosunun önünde oturup saatlerce konuşuyorlar. Bir badem ezmesi var, onu çok seviyorum. Mehmet Amca, "Büyüyünce bundan çok yememen lazım" dedi bana. Zararı olurmuş. Büyümeden önce ne çok şey var yapmam gereken, bir bilsem...

2

Babam televizyon karşısına geçer geçmez uyuyakalıyor. Geldiğimi fark etmiyor. Annem mutfakta pataklıyor beni. Ağzımı eliyle kapatıp popoma, kollarıma vuruyor.

"Nerelerdesin bu saate kadar, piç kurusu" diyor bana.

Ne demek bilmiyorum. Çok iyi bir şey değil galiba. Yatağıma kaçıyorum, ama çarşaflarım çok pis kokuyor, uyuyamıyorum. Geçen ay annemin veli toplantısına gittiği günden beri hep aynı çarşafta yatıyorum. Çünkü o gün babamla benim yüzümden kavga etmişlerdi ve annem beni korumak istemişti.

Anladığım kadarıyla babam anneme kızıp kendini merdivenlerden aşağı attı ve annem benim önümde bunu yaptığı için ona kızdı. Ben de onlara inat yatağıma çiş yaptım, annem de değiştirmişti çarşafları. Şimdi yastığım da yok. Ağlamak istiyorum. Duyulacak diye tutuyorum kendimi.

Annem eve geç geldiğimi babama söylesin diye tuvalete kapanıp bekledim. Tabiî unuttu, hiçbir şey söylemedi. Yine istediğim etkiyi yaratamadım...

Suratımda kırmızı lekeler oluyor sabahları. Sonra geçiyor. Ya geçmezse, ya annem beni Sakallı Bedia'ya şikayet ederse, ya babam televizyonun karşısından hiç kalkmazsa, ya Mehtap'ın annesine yine rezil olursam...

Sınıfta herkes çarpım tablosunu öğrendi. Mehmet Amca dün beni kucağına oturtup ezberletmeye başladı. Bunu çok ciddî yapıyor. Yedi kere sekizi ve altı kere dokuzu hep unutuyorum. Bu dünyada sevdiğim tek insan da olmasa hiçbir şey öğrenemeyeceğim.

"Bal damlası" diyor Mehmet Amca bana. Ne anlama geliyor bilmiyorum. Galiba annemin piç kurusundan daha iyi bir şey. Annem geçen hafta çarşamba günü, piyanosunun akordunu yapan adamla kavga etti. Sonra da yok oldu. Çok saçma. Anlamıyorum. Babam, "Annen yakında gelecek, merak etme" dedi bana.

Bu hafta beni hep babam yıkadı. Ama şampuanı gözlerime kaçırıyor, suyu da çok sıcak açıyor. Her tarafım yanıyor.

Cuma günü son derste herkesin annesi gelmişti. Belki benimki de gelir diye, burnumdan içeri küçük parçalara ayırdığım selpaklardan birini soktum, iyice dibe ittim. Öğretmenim önce azarladı. Sonra annemi aradı. Annem yerine babam geldi. Herkesin annesi vardı, rezil oldum.

Sonra babamın önünde burnum kanamaya başladı. Beni yere yatırıp hademelerin önünde burnumdakini çıkarmaya çalıştı. Öbür anneler "Böyle yapılmaz ki" filan dediler. Onlara aldırmadım. Ama hademeler arkamızdan güldüler.

Annem eve döndü ve ben de çarpım tablosundan beş aldım. Okuldan en önce ben çıktım. Mehmet Amca beni iki yanağımdan öptü, "Hemen git, sizinkilere müjdeyi ver" dedi.

Onu dinledim. Annem telefonda birisiyle konuşuyordu.

"İyi, iyi" dedi ve konuşmaya devam etti. Evden mutlaka kaçacağım ve Mehmet Amca'nın dükkânına yerleşeceğim. Kesin kararlıyım.

Annem çok tuhaf. Tuhafın ne anlama geldiğini tam bilmiyorum ama Mehmet Amca'ya sorduğumda, "Tam bilmediğimiz şeyler işte" dedi. Benim annem de öyle.

Meral ile Mehtap'ı anneleri giydiriyormuş, çok şaşırdım. Benim annem niye beni hiç giydirmiyor, çamaşırlarımı her akşam yıkamıyor. Tuhaf diye galiba. Peki ben de mi tuhafım? Yoksa ben böyleyim diye mi, annem bana tuhaf şeyler yapıyor? Ne hata var bende? Bilmiyorum ki...

Bu yıl üçe başladık. Defterlerimizin kaplanması gerek. Kap kâğıdı aldım, ama bir türlü yapamadım. Çünkü evde makas yok. Gece babam yoktu, annem ağlıyordu ve kırmızı desenli kap kağıdını eliyle kesti, defterin kenarlarından kıvırdı, ağzı açık kalmış bir uhuyla tutturdu. Sabah sınıfta kontrol vardı. Öğretmen bana çok kızdı. Arkadaşlarım güldü.

"Şu bizim Maya'ya bakın, nasıl da beceriksiz..."

Öğle yemeğinde arkadaşlarımla birlikte tabaklardan yemek artıklarını çaldık. Sınıfa girince artıkları bir araya getirip suluboya kaplarına döktük. Resim öğretmeni yerinden kalktığı gibi eline bir cetvel alarak hepimizi dövmeye başladı. Sıra bana gelince durdu:

"Doğruyu söyle Maya, sen de katıldın mı bu pis oyuna?"

Evet, dedim ve cetvelle dövsün diye ellerimi uzattım. Öğretmen n'aptı biliyor musunuz, ellerimi okşadı.

"Seni bu seferlik affediyorum Maya."

Öğretmen, beni de cezalandırsın diye her şeyimi verirdim. Arkadaşlarım sınıfta herkese yaymışlar:

"Resim öğretmeni tuhaf annesi yüzünden ona acıdı ve dövmedi. Aslında biz de ona acıyoruz ve o iyi not alsın diye kötü resimler yapıyoruz."

Okul çıkışlarında arkadaşlarımın anneleri beni görmesin diye saklanıyorum artık. Beyaz eşarplı annelerin hepsi arkadaşlarımın çantalarını taşıyor, yolda patlamış mısır alıyorlar onlara. Hepsinin sandıkta bekleyen beyaz eşarpları var, diye düşünüyorum. Ben kime benziyorum, kimseyi bulamıyorum...

Mehmet Amca'nın hiç çocuğu yok. Eskiden bir karısı varmış ama ondan pek bahsetmiyor. Yanakları hep kırmızı. Bir de gıdısı var. Bıyıklarını yeni kesti. Bağcıklı ayakkabıları habire çözülüyor, bu sayede ben de düğüm atmayı öğrendim.

Mehmet Amca bana üç taş, dama ve kızmabirader oynamayı öğretti. Onu çok seviyorum, keşke benim babam olsaydı. Yoksa öyle mi dersiniz? Bunu ona sordum, gülmeye başladı ve bunun Türk filmlerinde olduğunu söyledi. O bana hep böyle benzetmeler filan yapıyor. Bilmediğim şeyler anlatıyor, bazen de anlattıklarını sonradan soruyor bana. Peki, o olmasa bana bunları kim söyleyecek...

Evde hiç ders çalışamıyorum. Masamın sandalyesinin ayağı kırık. Yatakta çalışırken uyuyakalıyorum. Sabah saçlarımı at kuyruğu yapması için annemi kaldırıyorum. Hep kavga ediyoruz. Ben ağlıyorum, saçlarımın tepesi yapışmıyor bir türlü. Anneme diyorum ki, "Biraz ıslat." O da kolonya sıkıyor. Yapışıyorlar ama bütün gün yanıyor başım.

Geceleri öksürmeye başladım. Duysunlar diye annemlerin yatağına gittim. Annem "Senin ateşin var" dedi. İlaç içirdi. Sonra bana sarıldı. Hep ağladı. Babam uyurken dişleriyle ses çıkarıyordu, ben de küçük hayalet adamların tepemizde dolaştığını gördüm. Sabah doktor geldi, çok hasta olmuşum. Annem bütün gün benim yanımda. Hep kucağına alıyor beni. Çok seviniyorum, keşke hep böyle hasta kalsam.

3

"Sınıfta bütün arkadaşlarımın renkli kalemleri var. Ben de istiyorum."

Annem başlıyor bağırmaya.

"Bütün istediklerini elde etmeye kalkarsan şımarık bir çocuk olursun" diyor bana.

"Ama bana bu kalemlerden alırsan, beni sevindireceksin!"

Piyanosunun başına geçip susuyor her zamanki gibi.

Gece gazetenin yanında duran örgü şişlerinden birini aldım ve iki kaşımın ortasına soktum. Çok çok acıdı, çok bağırdım. Annem babam koşup geldiler ve beni hastaneye götürdüler.

Doktor alnıma dikiş atarken annem dayanamayıp dışarı çıktı. Babam da bana kızıp durdu.

Doktor dedi ki, "Maya'ya daha fazla kızmayın. Yatırın, hemen uyusun."

Kızmadılar ama, neden böyle yaptın, diye de sormadılar hiç. Sorsalardı belki bir sebep bulacaktım.

Resim öğretmeni herkesin en sevdiği rüyasının resmini istedi. Mum boyalarımı çıkardım ve hemen başladım. Bildiğim en kötü rengin ne olduğunu bulmak istedim. Annemle babamın ne renk olduğunu düşündüm ve bir şeyler yaptım.

Zil çalmadan önce öğretmen, yaptıklarıma baktı. Yeşil kumla kaplı bir çölün ortasında kambur bir kadın ve adam tarafından iple ağaca asılan küçük bir kız... Bu benim en sevdiğim rüya değildi tabiî, ama birileri beni merak etsin istedim. Resim öğretmeni derhal sınıftan çıktı.

Bu sene haftalık almaya başladım, böylelikle sabahları kimse bana kahvaltı hazırlamayınca aç kalmıyorum, evin altındaki bakkaldan kremalı bisküvi alıyorum. Bazen para bile almıyor benden. Haftalıkla birlikte bir de ev anahtarı istiyorum. Ama vermiyorlar bana. Düşürürmüşüm. Eve gelince kimseyi bulamıyorum ki. Allahtan Mehmet Amca var. Acaba ona gittiğimi biliyorlar mı?..

Bal damlası geçen hafta 10 yaşına bastı. Mehmet Amca bana gü-

müş renginde incecik bir çerçeve hediye etti. İçinde benim uzun saçlı renkli bir fotoğrafım var. Geçen sene o çekmişti. Bunu dükkâna koyduk.

Gelip gidenler soruyormuş; "Kim bu tatlı kız" diye. Çok gururlanıyorum. Annem babam tarafından sevilmediğim hiç belli değil bu fotoğrafta. Her şey yolunda gözüküyor.

Seda benim en yakın arkadaşım. Onun çok güzel Barbie'leri var. Okula getirdi, sonra da oynamak için bize geldik. Bende hiç bebek yok, çok şaşırdı. Ben de ona annemin saçına astığı fileleri gösterdim. Bir de Mehmet Amca'nın bana verdiği bir palyaço kukla var, onu çok beğendi. İkimiz çok eğlendik. Annemin filelerini palyaçoya geçirdik filan... Oyuncaklarım olmadan hiç sıkılmıyor muymuşum.

"Sıkılıyorumdur herhalde" dedim Seda'ya, ama bana o kadar saçma davrandı ki, anlatmak istediğim hiçbir şeyi söyleyemedim ona.

"Annem duyacak, alçak sesle konuşalım" dedim.

"Neden gizliyorsun her şeyi annenden, ne var bunda" dedi. Anlamıyor ki, benim hakkımda hiçbir şey bilmek istemeyen asıl annemler...

Seda ile ben sınıfın en çalışkan kızlarıyız. Erkeklerin hepsi tembel. Sadece bir tane Ali var, o bana âşık. Ben de onu seviyorum. Teneffüste saklambaç oynadık, o ebeydi, beni ağacın tepesinde gördü ama görmemiş gibi yaptı. Tam onu sobeleyecekken "Sen oynamıyorsun ki" dedi bana.

Annesi benimle konuşmasını yasaklamış. Nedeni de, benim annemin tuhaf bir kadın olmasıymış. Ama annem beni artık eskisi kadar pataklamıyor. Sabahları evden benimle birlikte çıkıyor. Güzellik salonuna gidip güzelleşiyormuş. Nasıl yapılıyor anlamıyorum, ben bir şey fark etmiyorum.

Bir de artık hep piyano çalıyor. Karnemi imzalarken de tek kırık notumun müzik olmasına kızıyor. Onun sinirlenmesini, bana kızmasını çok seviyorum. Öbür çocuklar gibi oluyorum. Ceza verse seve seve çekeceğim. Ama beni her seferinde unutuyor.

4

Babam evdeyken -eve çok az geliyor- artık hiç benim hakkımda konuşmuyorlar. Benden ne bekliyorlar? Bir şey bekliyorlar mı acaba? Hiçbir şey istedikleri de yok. Sınıfı geçince de bir şey almadılar. Mehmet Amca geçen yaz bana iki tekerlekli bisiklet aldı. Bir de Murat diye bir çocukla tanıştım, o beşe gidiyordu. Bütün yaz bisiklete bindik onunla.

Fulya'nın aşağısında annem bir gün bizi gördü ve inanmayacaksınız ama şöyle bir baktı ve aceleyle yürüyüp gitti. Sonradan bunu hiç hatırlamadı. Annem çok acayip. Yaz sıcağında siyah uzun pardösü giyiyor. Artık ondan iyice utanıyorum.

Mehmet Amca bana çok güzel kitaplar veriyor. *Fatoş ile Basri*'yi, *Güngörmüşler*'i, *Asteriks*'leri okudum. Sonra o acıklı çocuk kitaplarını verdi. Bu sene onları da bitirince *Gizli Yediler* ile *Afacan Beşler*'i aldı. Bir Pembe Seri ile Yeşil Seri var. Şimdi onlarla boğuşuyorum. Seneye de bana *Teğmen Langelot'nun Serüvenleri*'ni verecekmiş. Hayatım fazla karmaşıkmış, okursam sakinleşirmişim. Okumazsam kendimi tanımazmışım. Herhalde yararlı bir şey bu. Ama annemler bunun yararını hiç farkına varmıyorlar...

Babamı bir aydır gördüğüm yok. Annemin sürekli migreni tutuyor. Evin içinde piyano çalmadığı zamanlar, gözlerinde ipek eşarp bağlı dolaşıp ağlıyor. Ben de ağlamak istiyorum, olmuyor.

Bu arada suçiçeği, kabakulak ve kızamık oldum. Ama annem eskisi gibi başımda beklemedi. Piyanosunun önünde, çalmadan saatlerce dimdik oturup gözlerini tavana dikti.

Ona, "Neyin var, asıl hasta olan benim, acaba sen de mi hastasın" dedim.

Yüzüme bakmadan söyledi: "Evet." Sonra sustu yine.

Akşam babama sordum. "Nereden çıkarıyorsun" diye kızdı bana. Bir şeyleri sakladıklarından artık çok eminim. Annemle ilgili bir şey. Yemekte birden çatal bıçağı yere fırlatıp bağırmaya başladım. "Lütfen konuşun, söyleyin bana, bana bakın. Niye hep böyle oluyor? Benden

ne saklıyorsunuz, söylesenize..."

Babam beni boynumdan tutarak doğruca banyoya soktu, çırılçıplak kalana kadar soydu ve soğuk duşun altına soktu. Bağıra çağıra ağladım.

Annem ile babamın konuşmasını duyarak uyandım. Benim hakkımda bir şeyler diyorlardı. Bu ilk kez oluyor, öyle sevindim ki, çok rahatladım. Beni düşünüyorlar işte. Uyuma taklidi yapmaya devam ettim, ama merakımdan tek gözümü açmıştım. Öyle daha iyi duyuluyordu.

Annem gördü ve "Seni piç kurusu, öbür gözünü de kapat" dedi. Fısır fısır konuşurlarken uyudum. Çok iyiydim...

Bizim Murat'ın bir ablası var; Lale Abla. Bizi Şişli'de sinemaya götürdü. Sonra da Kristal büfede yemek yedik. Pasajın girişinde yabancı çikolata satan adam vardı. Bir baktım, benim küçükken sevdiğim parmak çikolataların Alman olanlarından var. Onlar konuşurken ben cebe indirdim.

Lale Abla çok iyi bir insan. Bana bir tane çilekli bluz aldı. Üstüme giydirdi. Kareli gömleğimi de, "Yıkayıp öyle veririm" diyerek kendi aldı. Onları çok kıskandım. Çünkü Murat merak ettiği her şeyi soruyor ona. O da anlatıyor. Anneme babama hiç soru sormuyorum ben.

Annem evde iki gündür yeni plaklar dinliyor. Bir tanesi Hümeyra'nın bir 45'liği; Sessiz Gemi. Öbürü de Timur Selçuk'un adına bakmadığım bir şarkısı. Sessiz Gemi'yi duyunca ağlamaya başladım. Annem gördü ve "Ağla, çok ağla, yapacağın başka bir şey yok" dedi bana.

Ona sarılmak istedim. Onun yerine koşup pikabın üstüne kolonya döktüm. Annemin benim saçlarıma döktüğü gibi. Sonra koşup odamın kapısını kapattım. Biraz sonra, üzerine kolonya dökülmüş bir yığın plağı, annem tek tek odamın kapısının altından içeri atmaya başladı. Piyanosunun başında hıçkırdığını duydum...

Bugün Mehmet Amca'ya dedim ki, "Ben artık burada seninle yaşayacağım."

O da bana dedi ki, "Bunu yaparsan polisler gelir seni karakola götürür."

Biz zaten her gün beraber değil miymişiz. Peki, ben niye akşam ye-

meği diye, bir tas soğuk çorbayı odamdaki halının üzerinde içmeye mecburum hala? Polis beyler hiç anne baba götürmezler mi?

Bir aydır aynı sofraya oturmuyoruz annemle. Babam zaten pek yok. Annem de, "Aç değilim" diyor. Son bir arada yediğimiz yemekte kavga ettiler. Annem kabak yapmıştı, içinde sevdiğim kıyma da vardı. Babam dedi ki, "Bu kıyma pişmemiş gözüküyor."

Annem de babamın tabağına yemek koymadı. Babam tencereyi önüne aldı ve anneme yedirmeye kalktı. Sonra beni odama kapattılar, merakımdan kulağımı kapıya yapıştırdım, sonra salonun kapısının camı kırıldı, annem de piyano çalmaya başladı.

Cam hâlâ kırık... Eve geldiğimde bir tuhaflık vardı. Evet, annemin piyanosu yoktu. Yerinde kocaman bir toz yığını vardı. Koşarak odasına girdim. Dolabı da boşalmıştı. Hemen anladım, annem artık yoktu. Annemin kokusu da onunla birlikte yok olmuştu. Bunu sanki bekliyordum.

Babam annemin bir süre Londra'da müzikle ilgili bir eğitim programına devam edeceğini ve ancak yazın gelebileceğini söyledi. Giderken de bana iyi bakmasını söylemiş. Bana bu kadar basit gibi gözükmedi, ama bunu çok sevdim, hemen inandım. Artık kimseye rezil olma derdim kalmadı...

Babam benimle daha çok ilgileneceğini söyledi. Ve ne yaptı biliyor musunuz? Artık dördüncü sınıfı bitirmek üzere olan kazık kadar kızını banyoya sokup yıkamaya kalktı. Hiç sesimi çıkarmadım. Babam bir çocuğu olduğunu, onun büyüdüğünü, değiştiğini, bir şeyler öğrendiğini filan hiç bilmiyor. Gecikmiş ve beceriksiz bir ilgiye ihtiyacım yok ki benim. Derhal tavrımı koyacağım...

Bana bir anahtar ve anahtarlık verildi. Sonra da kapıcının kızı Cemile'yle anlaşma yaptık. Her gün okuldan sonra bize çıkacak, bana yemek ısıtacak, ben uyuduktan sonra da gidecek. Babam da haftada bir iki kez gelip alışveriş yapıyor. Karnemde artık babamın imzası var.

Galiba başka biriyle oturuyor babam. Öğretmenler bazen bir şeylerden kuşkulanıp soruyorlar, "Ben gayet iyiyim, babam bana çok iyi bakıyor, annem de seyahatte" filan gibi şeyler söylüyorum. Herhalde inanıyorlar, çünkü hiçbir şey sormuyorlar arkasından...

Aslında babamın bana hiç baktığı yok. Ama annemin gittiğini öğretmelerimin bilmesi, benim rezil olmam demek. O yüzden babamı da korumak zorunda kalıyorum ve buna sinir oluyorum. Bazen düşünüyorum, acaba annem babamdan mı kaçtı? Ama beni neden bıraksın ki...

Neden bırakmasın ki. Mehmet Amca, "Her şey yoluna girecek" diyor. Hep bunu diyor. Ona inanıyorum. Dersler zaten sorun değil, ama babam sırf kendini rahatlatmak için birden benim ne kadar çalışkan ve başarılı bir öğrenci olduğumu ağzına doladı.

Annemi hiç özlemiyorum. Beni kucağına aldığında düşürecek sanırdım. Babamı da hiç aramıyorum. O benim babam gibi değil, beni tanımıyor, merak etmiyor. Beni ne annem ne de babam büyüttü. Bir tek Mehmet Amca var, onun dışında ben kendi kendime büyüyorum.

Yılbaşında evde tek başımaydım. İçimden annemin dönmesi için dua ettim, ne işime yarayacaksa! O varken kendimi bu kadar yalnız hissetmiyordum. Cemile'yle kavga edince annemi istiyorum. Sonra aklıma onun tuhaflıkları geliyor, hemen vazgeçiyorum. Televizyonda dansöz çıkınca Cemile, "Hadi artık sen uyu" dedi ve aşağı indi. Babam hiç aramadı beni. Galiba o kadınla bir yere gittiler. Benim için fark etmez. Ama ben n'olacağım? Ağlaya ağlaya uyudum. Ne çok gözyaşı çıkıyor benden, şaşırıyorum. Demek ki, birisi sus diyene kadar bütün çocuklar sonsuza kadar ağlayabilirler...

Mehmet Amca sorunca da, "Babamla birlikte çok güzel yemek yedik, çok mutluyuz" filan dedim ona. Beni sevdiği için bana inanıyor. Bana inandığı için onu seviyorum.

5

Mehmet Amca mavi yastığımı emmemem gerektiğini o kadar çok söyledi ki, kitap okurken kendime başka bir eğlence buldum; kek yiyorum. Üzümlü, cevizli, havuçlu, tarçınlı, kakaolu, meyveli... Fulya'nın yukarısında bir pastane var, orada ne kadar kek çıkarsa hepsinden alıyorum.

Evde ders çalışırken de cebimden çıkarıp yatağın altına sakladığım çatalları yiyorum. Bütün param keklere, çatallara, badem ezmelerine gidiyor. Bu ezmeler çok pahalı.

Mehmet Amca yeni çıkan tuzsuz bisküvilerden veriyor bana, tahta gibi, hiç tadı yok, onları niye bana veriyor, anlamıyorum. "Şişmanlayacaksın" diyor bana.

Bir de yeni bir huy edindim. *Kızıl Maske* ve cep fotoromanı alırken 250 gram kabak çekirdeği de alıyorum ve bir oturuşta hepsini yiyorum. Tabiî çok okuyorum galiba, çünkü bana yemek dayanmıyor. Akşam uykuya dalarken de rüyamda hep yemek yediğimi görüyorum. Bir keresinde tabağımdaki eti yan masadaki çocuğun teki çalarken uyandım ve hemen gidip buzdolabını açıp tıkındım. Nasılsa farkına varacak kimse yok.

Ortaokula hazırlık için bu yıl çok çalışmalıyım. Annem hâlâ yok. Arkadaşlarım bunu bilmesin diye bin bir yalan söylüyorum. Bu yüzden de kızlarla hiç yakın olamıyorum. Beni aralarına almıyorlar. Arkamdan fısır fısır konuşuyorlar, ben gelince susuyorlar. Erkeklerle aram daha iyi. Onlarla oynuyorum teneffüslerde. Güvendiğim kimse yok. Kimseye her şeyi söylemiyorum.

Bir tek bir Kerim var, bizim bir sokak aşağımızda oturuyor. Okuldan eve yürürken bana, sınıftaki bütün çocukların ders aldığı öğretmenleri olduğunu, onlarla özel olarak ilgilendiklerini söyledi. Ev ödevlerini yaparken öğretmenler hep kaynak yazın diyorlar ya. Ben hiç yazmıyorum, her şeyi kafamdan yazmama rağmen nasıl hep pekiyi alıyorum diye merak ediyormuş. Kızlar da benim hakkımda konuşup duruyorlarmış. Ama giriş sınavlarında böyle yapamazmışım, mutlaka bi-

rileriyle çalışmam gerekirmiş. Bizim evde hiç ansiklopedi yok muymuş. Eğer istersem kendisi beni çalıştırırmış.

Ona annemin Londra'da yaşadığını, babamın çok işi olduğunu, Mehmet Amca'mı anlattım. Benim için üzülmemesini, çünkü sınavları mutlaka kazanacağımı, aptal olmadığımı söyledim.

Öğretmenler bana torpil yapıyorlarmış.

"Torpil ne demek" dedim.

Yüzüme pis pis baktı ve "Sen tuhaf bir kızsın" dedi bana.

Madem gerçekleri anlatınca kimse beni sevmiyor, kimseye gerçeği söylemem, olur biter. Annem gibi tuhaf olmak hiç istemiyorum. Ben nasılsa kendi başımın çaresine bakıyorum. Zaten Mehmet Amca bana bir kitap verdi, "Bunu çalışsan yeter, kafanı karıştırma" dedi. Ona güveniyorum. Benimle gurur duysun istiyorum. Kerim ve ötekilerin canı cehenneme.

6

Artık ortaokuldayım. Ama bu hiç de kolay olmadı. Yazın başında bütün okulların sınavına girdim. Annem geri gelmemişti ve babam da beni en fazla iki tanesine götürebildi. Tuhaf bir şekilde onunla gittiğim sınavları kazanamadım.

O günlerden birinde, bir akşam babam bana işsiz kaldığını söyledi. Çalıştığı pazarlama şirketi batmak üzereymiş. Ona ufak bir prim vermeyi sürdüreceklermiş, kısa bir süre için. Bu arada babam da, bir aşçı arkadaşıyla birlikte, bir kulübün yemek işletmesini almaya çalışıyormuş. Sanki babamın çocuğu değil de bir arkadaşıymışım gibi bütün hesapları filan anlattı, sonra da annemin iyi olduğunu sözlerine ekledi ve gitti.

Sonraki günler girdiğim sınavlarda karşılaştığım arkadaşlarım "N'oldu çok kötü gözüküyorsun, kötü mü geçiyor" diye sorduklarında eskiden olduğu gibi hep sustum. Ne annemin uzun zamandır yok olduğunu, ne de babamın işsiz kaldığını kimseye söylemedim.

"Akşamları heyecandan uyuyamıyorum" gibi normal şeyler dedim sadece. Habire yemek yedim bir de. Son dadandığım ne biliyor musunuz; ekler dedikleri küçük pastalar. Sabah ve akşam hep onlardan yiyorum.

Sonra her şey bitti ve ben en çok istediğim yerleri kazanamadım ama iyi kötü bir koleje girdim. Bunu da babam seçti, belki o zaman benimle arası daha iyi olur, beni sever, diye peki, dedim... Ama bunu kararlaştırdığımız gün, nedenini anlamadım, benim yanağıma bir tane patlattı. Sonra da aceleyle gitti. Yanağımda izi kaldı, ondan özür dileyebilirdim, ama n'olduğunu anlamadım ki...

Babam bana hâlâ para harcayacak durumda olduğunu kanıtlamak istiyor.

"Alışverişe çıkalım" dedi, gövde gösterisi yapmak istiyor, bari ben de bundan yararlanayım, diye bu kahramanlık girişimine boyun eğdim ve dün onunla uzun zamandır istediğim sarı gömleği bulmaya gittik.

12 yaşındayım ve ilk kez babamla alışverişe çıkıyorum. Ne yazık ki o benden daha acemi çıktı. Girdiğimiz bütün mağazaların ilk katında

-ki orada genelde kemerler, ayakkabılar ve çantalar ya da erkek reyonu vardı- hep aynı saçma soruyu sordu:

"Sarı gömlekler nerede?"

Ona sakin bir sesle, "sarı gömlekler" adında ayrı bir reyon olmadığını ve girdiğimiz her yerde de bu renkte gömleklerin bulunmasının şart olmadığını anlattım. Bize sarı gömlek satmaya çalışan tezgâhtarlar da babamdan nefret ettiler. Üstüme en az iki beden büyük gelen gömlekleri, "Bu harika, hadi al gidelim" diye bana kakalamaya çalışsa sadece neyse. Ama o bir de beğenmediklerini ya da pahalı bulduklarını tezgâhtarlara şikâyet etmek suretiyle bana hava atıp durdu.

Bir yerde babalık da yaptığı doğru. Ben anlayışla bu oyunu sürdürdüm. Ama bundan böyle bütün alışverişleri kendi başıma halledeceğimden eminim.

Bir de pembe elbise aldık bana. Çok sevdim, çok yakıştı. Babamı, tıpkı çocuğum gibi idare etmeyi öğreniyorum. O zaman bana eskisi kadar acı vermiyor bu halimiz. Kendimi biraz büyümüş hissediyorum. Annesi delirmiş, babası acemi de olsa kızları hızla büyüyor gibi geliyor bana.

Bu sabah yeni elbisemle otobüse bindim. Hayatımda ikinci kez de regl olmuştum. Önce bunu ilk yaşadığımda neler olduğunu anlatmalıyım.

Okulda voleybol oynuyorduk. Oğlanlardan biri eteğimi çekiştirdi, bana çelme taktı. Yere düşerken bacaklarım iki yana ayrıldı. O anda arasından bir şey aktı gibi geldi, üstünde durmadım. Sonra çocuklarla futbol maçı yaptık. Biz yenilen tarafta olduğumuz için altı hokka yapılarak muslukların içine bile atıldık.

Neyse eve geldim. Bir baktım donum kıpkırmızı. Ne olduğunu biliyordum. Çünkü Meral bana anlatmıştı. Önce inanmamıştım. Bunun bir yalan olduğunu, bu kızın dikkat çekmek için böyle tuhaf şeyler uydurduğunu sanmıştım. Sonra sınıftaki kızlar da annelerinden bunun doğru olduğunu bildiklerini söylediler.

Evde biraz pamuk vardı. Ama çıkıp bakkaldan bir türlü pet istemeye gidemedim. Kimseye de söyleyemedim.

Mehmet Amca'nın dükkânına koştum. O bana bakar bakmaz,

"N'oldu sana, bir garip yürüyorsun, iyi misin" dedi.

Ona şöyle dedim: "Bakkaldan pet almam gerekiyor."

Adamcağız hemen durumu kavrayıp dediğimi yaptı, getirdiği paketi masaya bıraktı.

Bana yalnızca "Daha dikkatli olmalısın bundan böyle" dedi.

İşte bugün ne demek istediğini bir parça anladım sanırım.

Altımda Mehmet Amca'nın aldığı petlerle kendimi iyi hissediyordum. Otobüsten inerken insanların tuhaf bakışları altında bir teyze arkamdan sarıldı bana panik içinde ve şöyle dedi: "Evladım galiba hastasınız, derhal arkanıza bir şey sarın, herkes sizi seyrediyor!"

Otobüsün kapısı hızla kapandı. Ve Beşiktaş'ın ortasında öylece, yepyeni pembe elbisem ve poposunda koskoca bir kırmızı lekeyle kalakaldım.

Çantamı omzumdan sırtıma doğru kaydırarak yürümeye başladım. Tek düşündüğüm, bunun lekeyi kapatmış olduğuydu. Başka kimsenin yüzüne bakmadım, bana bakanları da görmemeye çalıştım. Eve kadar sakin adımlarla ve bacaklarımı açmamaya çalışarak yürüdüm. Bir saate yakın sürdü. Ama bir türlü anlamıyordum, bu petlere güvenemeyeceksek, bunca kadın nasıl idare ediyor her seferinde...

Hatamı kızlara sorunca öğrendim. Bana tek bir pedin kullanıldığını kimse söylememişti ki. Ben de, ne bileyim iki tanenin yeterli olacağını düşünmüştüm, göz kararıyla. Tabiî onlar da bir arada sabit bir şekilde durmadıklarından kaymışlardı.

Babam her gece dışarda kalmıyor. Arada bir de eve geliyor. Ben daha önce de dediğim gibi kapıcının kızı Cemile'yle oturuyorum. Bu ne saçma bir terbiye şeklidir! O bana göz kulak olacağına, ben onu ele almaya başladım artık.

Bir kere çok pis kokuyordu. Ona benim de yeni başladığım deodorandan kullanmasını söyledim. Söylemekle de olmuyordu, bir para çıkıştırıp gidip ona bir tane Reward deodoran aldım. Fakat Cemile bunu kullanmaya başladığından beri Fulya Mahallesi'nin erkekleriyle daha bir samimî oldu.

Bize çıktığında hemen cama koşuyor ve kırtasiye dükkânındaki çırakla, bir de karşımızdaki sucunun kardeşiyle bağıra çağıra konuşuyor,

kahkahalar atıyor. Rezil oluyoruz gibi geliyor bana, ama kızdaki değişiklik çok hoşuma gidiyor.

Geçen gün geldi ve bana tırnak cilası getirdi. Bu sefer ben şaşırdım. Sonra ben de ona kendime aldığım sütyeni gösterdim. Ten rengi ve dantelli. Derken ince çorap için renk beğenmeye başladık. O da çorabını daha iyi göstermek için etekliğini çıkarttı.

Tam bunları konuşuyorduk ki, babam anahtarıyla kapıyı açtı. "Utanmıyor musunuz siz, bu halde ne konuşuyorsunuz böyle..."

Ona açıklayana kadar evde kıyamet koptu. Zaten kırk yılın başı geliyor, ne karışıyor benim hayatıma. Kızdığı zaman kendini baba zannetmesi de ne demek.

Ona dedim ki, "Baba, sen benim matematik yazılısından beş aldığımı biliyor musun, üstelik o hiç beceremediğim kuruş ve para ünitesinden? İstersem sınıfta kalırım ve bütün öğretmenlerime de seni şikâyet ederim, bana hiç bakmıyor diye. N'apacaksın o zaman? Bu saatten sonra ne değişecek ha?"

"Bak, bana nasıl da dikleniyor küçük hanım!"

Eline geçirdiği bir kül tablasını hızla fırlattı yüzüme. Cemile araya girmeye çalıştı. Babam çıldırdı. Üstüme yürüdü, ellerini boğazıma sardı ve beni boğmaya kalkıştı. Kılım kıpırdamadı desem yalan olmaz. Kendine gelmeden önce son söylediği şuydu:

"Sen de annen gibi olmayasın diye, böyle yapmak zorundayım."

Annemin adı uzun zamandır aramızda ilk kez konu oluyordu. Derhal sustuk. Babam sinirle kapıyı çarpıp çıktı. Ben hıçkırarak ağlamaya başladım.

Cemile üstüme deodoranı sıktı, yatışayım diye. Sonra hemen kendime geldim ve köşedeki kebapçıdan ikişer porsiyon döner söyledik, hesabı da ödemedik. Bir daha babam aniden eve gelmesin diye anahtarı kapının üstünde tutmaya karar verdim.

Bu sefer de asansör sesi problem olmaya başladı. Bizim katta iki daire var. Ne zaman asansör bizde dursa, babam geldi diye panik oluyorum ve karnıma bir sancı saplanıyor. Hep aynı korku dolu sancı. Babam her an gelebilir, ne zaman geleceğini hiç bilmiyoruz. Gelip beni dövecek diye korkudan patlıyorum.

Annem beni döverken bunu çok ciddiye almıyordum. Yaramazlık yaptığımı sanıyordum. Ama babam dövünce kendimi hep suçlu hissediyorum. Sadece suçlu hissetsem iyi, bana öyle hakaretler ediyor ki, yaramaz değil hainim ben. Hain bir kızım. Nedenini hiç bilmiyorum. N'apıyorum da onu bu kadar kızdırıyorum, anlamıyorum. Cemile'ye göre anneme duyduğu nefretin acısını benden çıkarıyor. Böyle zamanlarda annemi delirtenin babam olduğundan eminim.

7

Mehmet Amca hiçbir şey bilmiyor. Artık ona her şeyimi anlatma yaşım geçti. O da bunun farkında. Eskisi gibi sormuyor bana. Aramızda bir mesafe doğdu ve bunu ben yaptım. Yalnızca mutsuz olduğumu görüyor.

Bense "Hiç bir şey yok, her şey yolunda" diyorum ona ve sırf o üzülmesin diye babamla aramızın çok iyi olduğunu anlatıyorum. Annemden sık sık haber aldığımızı da ekliyorum.

Hayatımda ilk ciddî yalanları ona söylemeye başladım. Mehmet Amca'yı o kadar seviyorum ki, bazen ona doğruları söylesem üzülecek. İşte onun iyiliği için, yani onu düşündüğüm için yalan söylüyorum. Hayatta tek yalan söylediğim insan da o. Çünkü bir tek onu seviyorum. Cemile'ye, arkadaşlarıma filan yalan söylemeye değecek bir şey bulamıyorum. Babam zaten yok. O kadar yok ki, yalan söylemeye gerek kalmıyor.

Babam bazen gece yarısı eve geliyor. Evin içi birden acayip içki kokmaya başlıyor. Hemen buzdolabını açıyor ve bir saat mutfakta yemek yapıyor, onun dilini şıpırdatma sesi beni uyutmuyor. Sabah o uyurken ben tüyüyorum evden.

Ama sonra buzdolabını ilk açtığımda kusmak istiyorum. O beyazpeynir kalıbının üstünde biriken yağ ve reçel parçacıkları midemi bulandırıyor. Buzdolabının altına damlamış yağlar ve ekmek kırıntıları yüzünden böcekler buzdolabına kadar geldiler. Evi pislik götürüyor o geldiğinde. İçimden o pis bulaşıkları yıkamak hiç gelmiyor. Öylece birikiyorlar. Bazen Cemile yıkıyor.

Param kalmayınca ve evde tuvalet kağıdı da bitince marketten çalmaya başladım. Tuvalet kağıdı, çikolata, çiklet derken artık babamın yatarken bıraktığı pantolonunun cebinden de para yürütmeye başladım.

Kızlarla iyi geçinmek için onları eve çağırdım. Bir güzel sofra kurduk, önce ders çalıştık, sonra yemek yedik. Ben çok yedim, sonra da tuvalete yetişemeyip halının üstüne kustum. Üstüm de kirlenmişti, soyundum, o kusmukları temizledim.

Derken Meral bir sigara çıkardı ve hepimizin şaşkın bakışları arasında onu içine çeke çeke içti. Çok kızdım ona.

"Git evinde iç" dedim.

Tam o arada kapı çalındı ve babam geldi. Gerçi sigarayı sakladık, ama esrarengiz halimizi görünce çok kuşkulandı. Birdenbire bağırmaya, haykırmaya ve kükremeye başladı. Sonra bu kez eline ilk geçen şey bir saksıydı ve onu bana fırlattı. Kızlar hep bir ağızdan çığlık atmaya başladılar. Ben çıldırdım ve babama meydan okudum.

"Hadi ne duruyorsun, ne bulursan at kafama, ne o korkuyor musun, hadi at da görelim!"

Kızlardan biri korkudan kapıyı açıp çığlık çığlığa asansöre bindi ve tam o sırada ev sahibi öfke içinde kapıya geldi.

"N'oluyor orada, kim bağırıyor? Babana şikayet edeceğim hepinizi."

Ve benim koskoca babam olacak adam, mutfağın yanındaki kilere kaçıp saklandı. Kadının suratına baka baka babamı şikayet etmek için bütün bir hayatımı verirdim. Kızları da düşündüm ve yapamadım tabiî.

8

Mehmet Amca'nın yüzü bembeyazdı. Dükkânı erken kapamış öylece oturuyordu.

"Neyin var, n'oldu sana böyle" dedim.

Bana şöyle dedi: "Annen ölmüş."

"Biraz çikolata var mı sende" dedim.

"Yok" dedi.

"O halde bana bir sigara ver" dedim.

Verdi. Yaktı.

Nasıl içime çekeceğimi bilmiyordum, dumanı yutmak gerek diye düşündüm ve yuttum. Önce öksürmeye sonra ağlamaya başladım. Yok, valla annemin ölmüş olmasına değil, kendi zavallı durumuma ağladım. Annem -elbette hastanede olduğu doğruymuş- yatağının tepesine kendini asmış...

Esas mesele başka. Bunu babama söylersem, yıllardır uydurduğu yalan ortaya çıkacak ve bundan sonra hep bu konuda muhatap olmak zorunda kalacağız. Halbuki ben kendimi korumak zorundayım, annemin yurtdışında olduğuna inanıyor gözükmem kendim için daha faydalı. Bu arada o da annem sonunda. Birisinin bu cenaze işleriyle filan da ilgilenmesi gerek.

"Mehmet Amca, peki sen nereden biliyorsun" dedim.

O da bana, o hastanede çok yakın bir arkadaşının çalıştığını söyledi. Demek ona önceden söylediğim yalanları da yutmamıştı. Babamı bir an önce bulmalıyım. Ama onun nerede olduğunu bilmiyorum ki. Ne zaman geleceğini de. Annemin öldüğünü babama haber veremiyorum.

Yatağımın içine girip ağlamaya başladım. Tam bu sırada telefon çaldı ve Sarp aradı. Sınıfta beni beğenen oğlan.

"Neyin var, yoksa bugün öğretmen derste ağzındaki çikletini çıkarmadığın için, sana sıfır verdi diye mi üzgünsün?"

"Haa evet" dedim. İşte telefonun hayatıma girmesi böyle başladı. Sonra ona her şeyi anlattım. Çocuğun kafası karıştı.

"Şimdi senin annen seyahatte değil miydi yani? Kendini mi astı, peki niye? Hastanede mi? Bunu babana söylemek istemiyor musun, annenin orada işi neydi, peki baban nerede..."

Onu kirletmek istemiyordum. Ama benimle ilgilenen birine de çok ihtiyacım vardı. Sarp o gece hayatında hiç bu kadar hıçkırık duymadığını söyledi ve şunu önerdi.

"Bu telefon benim odamda ve paraleli de bozuk. Sen uyuyana kadar ben sana güzel şeyler anlatacağım, ama sakın telefonu kapatma. Uyandığında bana seslen, ben kulağımda senin sesini duyar duymaz uyanacağım. Böylelikle sanki senin yanındaymışım gibi olacak."

Gerçekten de öyle oldu. Ve sabaha kadar kendimi güvende hissettim. Uyudum bile biraz. Sabah Sarp'la buluştum Beşiktaş'taki kahvede. Bana sarıldı. Korukent'e kadar yürüdük. Orada bir koruluk vardı. Oraya daldık. Ağaçların arasında oturduk. Sonra ben eğilip onu dudaklarından öpmeye başladım. Korktum. Geri çekilince de o bana sarıldı.

Annemden babamdan ilk kez intikam aldım. Kendimi çok iyi ve çok güçlü hissettim. Hayatımda bana ait bir şey oluyor ilk kez. İkimiz de okula geç gittik. Tarihçi yine bana kızdı, ben de ona annemin öldüğünü söyledim. Tabiî inanmadı. Sınıfta bir hareketlenme oldu, sonra fısır fısır konuştular, kimse şaşkınlık göstermedi.

Teneffüste Meral yanıma gelip "Utanmıyor musun, böyle bir yalan söylemeye herkesin içinde" dedi.

"Hayır" dedim. Beni rezil edeceğini söyledi. Ben de onun suratının ortasına bir tokat attım ve galiba bunu aynı babamın bana yaptığı gibi, elimin tersiyle yaptım.

Herkes birbirine girdi. Hızla koşmaya başladım. Bahçenin çitlerinden atlarken beyaz çorabım tellere takıldı. Yere kapaklandım ve daha hızlı koşmaya başladım. Dizim kanıyordu. Mehmet Amca'yı buldum ve ona sıkı sıkı sarıldım.

"Lütfen beni bırakma, beni hiç bırakma."

Bana şöyle dedi:

"Bu kadar güçlü olman talihsizlik. Ne kadar gücünü kullanırsan hayat o kadar acımasızlaşır. Unutma Maya, ancak şımarıklar şımartılır."

Sakinleşinceye kadar sarıldı bana. Sigara içtim. Eve gittiğimde babam odasındaydı ve kapısı kapalıydı. Onun her şeyi bildiğini anladım. Herhalde hastaneden sonunda buldular onu. Bana tek bir cümle söyledi:

"Yarın annenin cenazesini kaldıracağız."

Cenazede bizden başka kimse yoktu. Anlamıyorum. Babam gazeteye ilan vermek istemedi. Zaten kimsenin geleceği yokmuş, boşuna para ödemeye ne gerek varmış. Mehmet Amca da yoktu. Galiba babamla karşılaşmak istemedi. Bunu anlıyorum. Benim esas merak ettiğim, annemin neden kendini astığı. Babama sormaya kalkıştım, az kalsın bir namazda iki cenaze kaldırılacaktı. Birlikte mezarlığa gitmemiz gerekiyordu. Babam bana, "Ben yalnız gideceğim, hadi sen dön" dedi.

"Ama annem için bir şey yapmış olurdum hiç değilse" dedim.

Şu işe bakın, hiçbir şey bilmiyorum, anlamıyorum ve bir de babamın bütün dayattıklarına boyun eğiyorum. Bu kadarı da fazla. Geri dönüp camiden koşarak çıktım. Nedir bu gizli kapaklı işler, neden saklıyoruz bu ölümü herkesten? Belki Mehmet Amca bir şeyler biliyordur.

Dükkâna vardığımda bana hiç bir şey söylemedi. Yalnızca şunu dedi:

"Önünde ufuklar var Mayacığım. Dönüp arkanda bıraktığın karanlığa bakma sakın..."

"Ben göremiyorum bu ufukları, ama vardır herhalde."

9

Sarp telefonumu alır almaz geldi. Tek istediğim biraz güzel birini görmekti. Birisiyle güzel olmaktı.

"Beni dinle, bana bak ve dokun" dedim ona.

Artık onunla her gün öpüşüyorum. Anlıyorsunuz değil mi, buna mecburum. Zaten dün babam Cemile'yi evden kovdu. Cemile'ye sordum. Bir türlü söylemedi ne olduğunu. Sonra ben karşıki kırtasiyeci çocuktan öğrendim ve çok utandım.

Babam Cemile'yi asansörün önünde kıstırmış.

"Niye yalın ayak geziyorsun, üşüteceksin" demiş.

Sonra da ona sarılmış, memelerini ellemiş. Cemile çok korkmuş, gidip bu çocuğa anlatmış. Çünkü onların arasında bir şey varmış.

Çocuk çok kızmış, ama rezil olmamak için "Kimseye söyleme" demiş Cemile'ye. Bir daha da bize gelmemesini önermiş. Cemile bana bunu yapamayacağını söylemiş. Sonra bir daha hiç bunu konuşmamışlar.

Ta ki, bir gün Cemile ağlaya ağlaya babama küfür edene kadar. Çünkü babam yine Cemile'ye aynı şeyleri yapmış, daha doğrusu yapmayı sürdürüyormuş. Çocuk yasaklamış, bana da babamın nasıl kötü bir adam olduğunu söylemek istiyormuş, Cemile'nin suçu yokmuş, ona kızmamalıymışım ve bunu bildiğimi ona söylememeliymişim.

Ama dikkat etmeliymişim, çünkü babamın bugünlerde anlaştığı Türkân diye bir kadın var, -babam bana iyi yemek yapıyor, onu tutalım demişti- ona da aynı şeyleri yapacakmış. Yarın öbür gün benim arkadaşlarıma da sarkarmış. Cemile artık beni görünce kaçıp gidiyor aşağı. Ben de o kırtasiyecinin önünden geçmemek için hep yolumu uzatıyorum. Çünkü yine de babam hakkında öyle kötü konuşmalarından hoşlanmıyorum.

Mehmet Amca'ya bunu bir türlü anlatamıyorum. Öğrenirse beni de artık sevmez diye ödüm kopuyor. Eskiden annemden utanırdım, şimdi babamdan da utanıyorum. Benim suçum ne peki? Ben hep onları başkalarına savunmak zorunda mıyım? Babam bana bir daha elini

kaldırdığında, onu asıl benim dövmem gerek. Görsün bakalım gününü...

Bizim orada ev yemekleri yapan bir lokanta açıldı, ha bire orada yemek yiyorum. Lahana dolması, bakla, ezo gelin çorbası, ıspanak. Temel Reis gibi ıspanak yiyorum ha bire. Mehmet Amca da "Hiç değilse midene sıcak bir şeyler giriyor" diyerek buna ses çıkarmıyor. Ama ben doymuyorum, üstüne de kek ve ekler yiyorum durmaksızın.

Cuma sabahı uyandığımda bir tuhaflık vardı. Aynaya baktım ve hüngür hüngür ağlamaya başladım. Burnum ve çenem dışında, bütün suratımda kocaman çıbanlar vardı, her tarafım acıyordu. Böyle okula gidemezdim. Mehmet Amca'ya gidene kadar saçlarımı ve suratımı siyah bir atkıyla iyice örttüm. Beni görünce çığlık attı.

"Derhal bir doktora gitmeliyiz" dedi. Ve bana sarıldı...

Öğleden sonra İtalyan yokuşunun orada karanlık ve kötü bir apartmanda bir doktora gittik.

Doktor, "Bunların her birini patlatacağım" dedi, önce hepsinin iyice sökülmesi lazımmış. Suratıma garip aletler sürdü, kerpeten gibi bir şeyle bütün çıbanlarımı deldi, elektrik bile verdi. Hiç acı hissetmedim.

Ben eskiden de böyleydim, kendi kendime şişle kaşlarımın ortasını deldiğimde bile kılım kıpırdamamıştı. Bunlar ergenlik sivilceleri olabilirmiş, ama yiyeceklerime de dikkat etmeliymişim. Psikolojiyle çok ilgiliymiş. Parayı Mehmet Amca ödedi. İlaçlar aldık bir yığın.

Okula giderken suratımda beyaz pudra gibi bir tabaka vardı. Çok komik görünüyordum.

Oğlanlar bana "Aaa kabuklu fıstık gelmiş" dediler. Herkes benimle alay etti. Bugün çarşamba ve suratımda hiçbir değişiklik yok. Sarp bile kızdı bana. Çok yiyormuşum, ondan böyle olmuşum. Hırsımdan daha çok yiyorum, geceleri uyanıp kendime şeker, pirinç unu ve sütten muhallebi yapıyorum, hepsini daha soğumasını beklemeden yiyorum. Üstüne pilav ve bezelye yiyorum. Türkân Hanım'a bırakmıyorum bile. N'apalım ilgilenselerdi benimle.

Matematikten bir aldım, öğretmen çok şaşırdı. Velimi istedi. Ben de, "Yok benim velim" dedim.

Sonra rehberlik hocası beni odasına çağırdı, diğer kızlara kötü ör-

nek oluyormuşum, çıbanlarım çok kötüymüş, bir de hep pasaklı dolaşıyormuşum. Tırnaklarımı da yiyormuşum. Ben de ona "Ama öbür kızlar da sigara içiyorlar" dedim.

İsim sordu vermedim tabiî, ama ona kendimi acındırmak için bir yığın yalan uydurdum. Annem öldüğünden beri babamın çok mutsuz olduğunu, çok büyük bir sarsıntı geçirdiğini, -çünkü karısına çok âşık olduğunu- sonra da işsiz kaldığını, benim de ona bakmak zorunda kaldığımı filan anlattım.

"Eh tabiî derslerimde bir gerileme olması doğal" dedim.

Aslında bu yalanların hiç önemi yok, çünkü babamın benimle ilgilenmemesi ve hep yok olması daha feci.

Rehberlik hocası bana yardım edeceğini, bir derdim olduğunda mutlaka ona anlatmamı söyledi. Her nasılsa hocalarla her zaman durumu kurtarıyorum.

Dün, son dersteki bayrak töreninde karnıma yumruk yedim ve bağırmaya başladım. Ben bağırırken önden biri "Sivilcelerini mi sıkıyorlar" dedi, herkes gülmeye başladı.

Öyle çok güldüler ki kendilerini tutamayıp, müdür onları gördü ve hepsini tespit ederek uyarma verdi. Çok sevindim.

10

Bu yıl, son kötü notlarıma rağmen yine de sınıf birincisiyim. Ama çok mutsuzum, çünkü yanaklarım çok şişti, ben şişko bir kız oldum. Sivilcelerim de geçmedi. Her şeye kızıyorum, ağlamamak için tırnaklarımı yiyorum. Kızacak kimse yok, tek başıma kalınca ya yemek yiyorum ya da tırnaklarımı.

Mehmet Amca da ne derse desin hiç dinlemiyorum onu. Okula gitmek için çıkıyorum, ama hiç gitmek istemiyorum. Saçma sapan dolaşıyorum sokaklarda, Sander'den İngilizce kitaplar çalmaya başladım. Bir de Nilüfer'in bir LP'si çıktı. Herkes sınıfta onu dinliyor volkmenlerinde. Ben de evdeki pikabı yeniden çalıştırmayı başardığımdan beri müzik dinler oldum. Nilüfer'den başka Esin Afşar da dinliyorum.

Yolda Cemile'yi gördüm, yanında kravatlı bir adam vardı, bana "N'aber Maya" dedi ve aceleyle yürüdüler. Cemile bana karşı kendini suçlu hissediyor anladık, ama bu adam bozuntusu da kim, kesinlikle bir işler çeviriyor. Onun böyle açılıp saçılmasında benim de rolüm oldu galiba. Ama herkes kendi seçimini yaşıyor, Mehmet Amca böyle diyor.

Babam sivilcelerimin normal olduğunu söylüyor, bu yüzden okula gitmek istemediğimi anlayınca da bağırıp duruyor. Bazen onu diğer babalar gibi görüyorum, elini kaldırmadan sadece bağırdığında. O zaman, diyorum ki kendi kendime, öbür çocukların taktiğini uygulayabilirim şimdi: "Bırak istediği kadar bağırsın. Yeteri kadar bağırdığında kendi kendine susacaktır."

Kırk yılda bir susuyor. Keşke hep böyle olabilse. O zaman benim de arkadaşlarıma anlatabileceğim türde anılarım olur. Babama diyorum ki, "Niye ben?" Başka kimse benim gibi üzülmüyor, benim gibi yemiyor, benim gibi sivilceli değil.

O da bana diyor ki, "Sen güçlü ve olgun bir kızsın, ne var bunda bu kadar dert edecek? Bir daha görmeyeyim kendini böyle bıraktığını, bak fena yaparım! Buna hakkın yok!"

Kendi kendine bunları derken kızıştı ve birden her şey yeniden alt üst oldu. Kaşımı yukarı kaldırmışım, ona karşı mı geliyormuşum, diye suratıma patlattı, sivilcelerimden biri kanamaya başladı. Ayağımdan terliği çıkarıp elimde tuttum, ona dedim ki, "Vur, hadi vur, seni öldürürüm."

Dilimin ucuna kadar geldi Cemile'ye yaptıklarını söylemek. Tuttum kendimi. Hele kızcağızın babamdan sonra kendine başka benzer adamlar bulduğunu da söyleyecek olsam... Hep susuyorum. Ben sustukça sivilcelerim artıyor.

Doktora bir daha gittim. Bana başka ilaçlar daha verdi. Ama hiçbir şey değişmedi. Yaz boyunca bisiklete bindim. Sarp'la sürekli telefonda konuştum. Okullar henüz açılmamıştı, başımıza kötü bir şey geldi.

Sarp'la Taksim'de buluştuk ama paramız yoktu. Oradaki beş yıldızlı bir otelden içeri girdik. Asansöre binip en üst kata çıktık. Sonra çıktığımız gibi indik. Yine çıktık. Yolda hep birileri indi, bindi. Biz de onlara dil çıkardık, çantalarından çekiştirdik, ayaklarına bastık.

Öyle eğlendik ki, bir saat sonra artık ha bire asansörün katlarına gelişigüzel basmaktan yorulmuştuk. Aşağı indiğimizde bir görevli geldi ve bizi kolumuzdan tuttuğu gibi otelin müdürü olan bir beye götürdü. Bize kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı sordular.

Sarp hemen isimlerimizi söyledi, pasomuzu gösterdik. Buraya kadar hepsi doğruydu. Sonra ben başladım bir güzel uydurmaya. Annemin iki gün önce trafik kazasında öldüğünü, bugün cenazesi olduğunu ve oradan kaçtığımızı anlattım. Çünkü babam oraya annem hayattayken onu aldattığı kadını da getirecekti ve ben buna dayanamazdım.

"Sokakta kimseye görünmemek için otele girdik. Vakit geçirdik" dedim. Üstelik sivilcelerimin de üzüntüden ne hale geldiğini iyice gösterdim adama.

Komik olan şu ki, ben bunları söylerken gerçekten de ağlamaya başladım. Sarp o kadar şaşırdı ki, o da inandı. Müdür bana çok acıdı.

"Şimdi sizi bırakıyorum doğru eve gidin. Ama kimliksiz sakın dışarı çıkmayın, biliyorsunuz sıkıyönetim..."

Evet, polisler her an herkesi çeviriyorlardı. Dikkat edeceğimize söz verdik ve bizi bıraktılar.

Sarp, "Nasıl becerdin böyle ağlamayı" diye sordu.

Ona "Çünkü ben çok mutsuz bir kızım" dedim.

Bir gece de Sarp'ın iki erkek arkadaşıyla birlikte Harbiye'de bir diskoya gittik. Yaşımız tutmuyordu ama onlar kapıdakileri tanıyorlardı, bizi içeri bıraktılar. İçerisi çok karanlık ama çok da ışıklıydı. Spot diyorlarmış o ışıklara, ha bire yanıp sönüyorlardı. Biz Sarp'la dans ettik. Bana sarıldı ve onunla evlenirsem mutlu olacağımı söyledi.

Tam bu sırada birden müzik durdu ve ışıklar yandı. Polis kontrole gelmişti. Ben n'olduğunu anlamadan, kendimizi itiş kakış içinde mutfakta bulduk. Erzak dolabının arkasında karanlık bir yere saklandık ve sonra birileri bizi mutfaktan kaçırdı, ara bir sokağa çıktık. Polis arabalarının sesleri duyuluyordu.

Birden içimden, koşup polislere teslim olmak geldi. Tanrım, polis bile olsa, birilerine kendimi teslim etmek ne iyi olurdu. Hem onlar beni babamdan da korurlardı, bana bakarlardı, ilgilenirlerdi.

Sarp'a, "Sen git, ben polis arabasına binmek istiyorum" dedim.

Ödü koptu ve beni ikna edene kadar, bayağı bir güreştik. İçimdeki kaçma, kurtulma isteğini bir türlü anlatamadım ona. Sonra koşa koşa eve kadar geldik. Yukarı baktım, evde ışık yanıyordu. Sarp'a "Beni burada biraz bekle, geri geleceğim" dedim.

Biz daha kapının önündeyken babam asansörden karşımıza çıktı ve beni Sarp'ın önünde, elindeki şemsiyeyle dövmeye başladı.

Gıkım çıkmadı. Saatlerdir bekliyormuş, neredeymişim.

Ona "istersen her anımı kontrol edebilirsin, ama bunun için düzgün bir baba olman gerekiyor, bu da sana pahalıya patlar" dedim.

Çok ileri gitmiştim, ama galiba acelesi vardı, bağıra çağıra çekti gitti. Artık babamla dövüşmek beni etkilemiyor eskisi kadar. Çünkü Sarp var. Hiç de ona rezil oldum gibi gelmedi bana.

Babam gittikten sonra bana elini uzattı ve "Sen çok dayanıklısın, sana ayak uydurmam çok zor" dedi.

Sokağa çıkma yasağı başlamadan gitti. Bütün gece gözümü kırpmadım ve liseyi bitirir bitirmez evden ve tabiî babamdan nasıl kurtulacağımın planlarını yaptım.

Babam biraz para kazanıyor galiba, çalıştırdıkları kulübe götürdü

bir akşam beni. Orada bir kadın vardı, bizim masamıza geldi. Bana "Ah canım ne tatlı kızsın sen" filan deyip durdu. Galiba babamın eve gelmediği zaman gittiği kadın bu. Fena değildi, ama bana fazla iyi davrandı, sevmedim. Beni babamdan uzak tuttuğu için ona hiç kızmadım, aksine sevdim. Kafama bu kalabalık içinde bir de onu takamayacağım.

11

Annemin mezarına gittim. Bunca zaman sonra nereden aklına geldi derseniz çok basit; annem bizi bırakıp gittiğinden beri onu ilk kez rüyamda görmüştüm. Yatağın tepesinde boynundan asılıydı ve konuşuyordu.

Bana "Ben ölmedim, beni diri diri gömecekler, Maya beni kurtar" diyordu.

Uyandığımda birden anladım: Annemin hayatına son vermesinin nedeni, aslında yaşamak istemesiydi. Bir mesajdı, son bir umuttu. Babam onu acaba kaç kez ziyaret etmişti hastanede, ona benim hakkımda neler anlatmıştı, onu seviyor muydu, ona acıyor muydu... Hiçbir şey bilmiyorum.

Birden gidip annemin mezarına bakmak ve onun orada, ölü bir anne olduğunu görmek istedim. Ondan hep utandığım doğru, ama sonunda ben onun çocuğuyum, ölmüş olması bunu değiştirmiyor. Birden çok üzüldüm ama fark ettim ki, annem beni bırakıp gittiği gün, çocukluğum da bitmiş benim.

Üsküdar'daki mezarlığa ilk kez gidiyordum. Epeyce bir aradım annemi. Bulduğumda önce çok kötü oldum, kusmak istedim. Mezarında bir ot bile yoktu. Son derece bakımsızdı. Kimsenin gelip gittiği yoktu buraya. Zavallı annem, geride ne iz bıraktı dersiniz... Mezarın kenarına oturdum, içindeki kemik parçalarını düşündüm. Ben bu kemik parçalarının devamıyım, annem hâlâ diri miydi gömülürken, bilmiyorum ama ben capcanlı duruyorum işte burada...

Annemden kalan koca bir sessizlik ve çocukluk yalanları dışında, acaba onun neyini taşıyorum, onun hangi tarafı bende yaşıyor, yaşıyor mu?

Orada öylece kalakaldım. Sonra gözüm tarihlere takıldı. Zavallı annem öldüğünde 25 yaşındaymış. Ne kadar da genç. Onun için üzülmekte çok geç kalmışım, hem bu annemin kendi seçimiydi. Belki şimdi daha rahattır. Bana düşen, yani yapabileceğim tek şey, onu sık sık anmak. Böylelikle onu, yani ölü bir anneyi sevebilirim bundan sonra.

Anne ve babasını sevmemiş bir çocuk, sonradan kendi çocuklarını, kocasını da sevemez gibi geliyor bana.

Hava çok soğuktu. Galiba ilk kez üşüyordum. Ne kadar muhtaç ve suçsuz olduğuma karar verdim. Kendimi daha önce hiç böyle zayıf hissetmemiştim. Annemi bundan böyle seveceğim, böylesi benim için daha "sağlıklı" galiba, Mehmet Amca'nın dediği gibi.

Mezarlıktan aşağı yürürken kendimi toplamıştım. İnsan galiba anne babasının yanında hep zayıf ve muhtaç olmak istiyor. Belki de anne babalar en çok bu işe yarıyorlar; şımartılmaya. Ama benim yapacak çok şeyim var, buna kendimi kaptırırsam felaket olur.

O günden sonra eskisinden farklı olarak, anne adı sorulan evraklardaki hanenin yanına bir çizgi çekmiyorum, annemin adını yazıyorum. Sonradan, daha önce nasıl olmuş da annemin hiç olmadığını sanmışım diye çok şaşırdım. Ama sanırım böylesi, annem deli bir kadın olduğu için, benim daha çok işime geliyordu, bir de tabiî babam cocukluğumdan beri şiddet dolu tavırlarıyla hep uyuşturmuş hafızamı...

12

Bu yıl okulda en sevdiğim hoca, daha doğrusu beni en seven hoca, bize işçi sınıfı şarkıları ezberleten İngilizceci. Tuhaf bir şekilde ona kendi hayatım hakkında pek çok şey anlattım. Nedense ben kendi yaşıtlarımla değil, hep büyük insanlarla daha iyi anlaşıyorum. Babamın beni ikna etmeye çalıştığı gibi olgunluktan filan değil, yaşıtlarım bana benzemiyor diye düşündüğümden.

Onların en büyük sorunu annelerinin kıyafetlerine karışması, babalarının da yeterince iyi haftalık vermemesi. İngilizceciye Mehmet Amca'yı yollayacağım en kısa zamanda. Çünkü ne bileyim, belki aralarında hoş bir şey olur. Ben de ne mutlu olurum o zaman. Tanrım yoksa ben kendime ikinci bir anne ve baba mı yaratmaya çalışıyorum...

Tabiî ki, biraz da kendim için istiyorum. Çünkü bizim sınıfta babası ölmüş birkaç kişi var, ama annesi ölmüş kimse yok. Zaten hem delirmiş hem intihar etmiş bir annesi olan ara ki bulasın. Kendimi hep arkadaşlarımdan farklı hissediyorum. Onlar birbirlerine benzememek için bin bir özel numara yapıyorlar, benim tek derdim onlar gibi olmak.

Sınıfın en serserisi Tarık'la arka arkaya oturuyorum.

Bana "Şu sivilcelerin olmasa, aslında çok tatlı bir kızsın sen" dedi.

Kolunun ortasına yumruk attım.

Önce güldü, sonra da "Amma acıttın, ne kadar kuvvetlisin" dedi.

Ben de ona "Senin de sivilcelerin olsaydı böyle olmak zorunda kalırdın" dedim.

Teneffüste, Ela diye bir kız var, biraz çıtkırıldım bir kızcağız. Tarık bana "Hadi gidip onu bağlayalım" dedi.

Bağlamak, ayartmak demek. Mesele şu: iki gündür kar yağıyor ve her taraf buz. Tarık'la ben okulu kırmak ve gidip kaymak istiyoruz. Bunun için birkaç cici kız ve oğlana da ihtiyacımız var.

Ela'yla birlikte dört kişiyi daha bağladık. Öğleden sonra tarihçinin dersi başlamadan önce, biz yan taraftaki kulübenin damına atlamış, oradan da öbür sokaktan aşağıya doğru tüymüştük bile.

Sırılsıklam olana kadar karların içinde yuvarlandık, evlerin bahçelerinden, damlarından atladık. Tarık ile ben çete başıydık. Düşenler, vazgeçmek isteyenler oldu ama biz hepsini kazasız belasız karanlıkta bizim eve kadar getirdik.

Ben önden yukarı çıktım, kimse yoktu evde. Onlar da arkadan geldiler. Hepsine kuru eşyalar verdim. Sonra gittiler, ama biraz geç olmuştu galiba. Sabah hocalar tepeme üşüştü. Meğerse bütün okul ayağa kalkmış, polise haber verilmiş, herkes sorguya çekilmiş, anne babalar çok merak etmiş.

Fakat çocuklar kahraman bir edayla "Maya'daydık, o bize kuru elbiselerini verdi ve ders çalıştık" demişler.

Nasılsa bunu yalanlayacak kimse yoktu bizim evde. Tabiî kimse beni merak da etmemişti. Herkes inandı. Bu sayede sınıftaki kızlarla aram düzeldi. Artık beni anne babalarına söyledikleri yalanları için kullanmaya başladılar, tabiî razı oldum.

Cemile'den sonra yeni samimî olduğum Billur'u da babam yüzünden kaybetmek istemiyorum. Ama babam bir kere bizi evde gördü ve gözümün önünde ona aşırı iyi davranmaya başladı. O kadar sinir oluyorum ki, arkadaşlarımın yanında melek kesiliyor.

Kızlar da "Ne diye kızıyorsun babana bu kadar, bir şeycik yapmıyor ki sana" diye onun tarafını tutuyorlar. Evde babamın rezalet çıkardığı günü hatırlatıyorum onlara, unutmuş gibiler.

Sarp dışında kimseyle yakın olamıyorum bu yüzden, çünkü sırlarımı bu kızlara anlatırsam benimle görüşmezler. Ama benim onlara ihtiyacım var.

Billur sayesinde kızlar artık beni iyice seviyor: haftasonu okulda koşma yarışları vardı. Gülden diye bir salak var, sınıfın en şımarık kızı. Gelip Billur'la alay etti.

"Bugüne kadar hep seni geçtim. Şimdi herkesin önünde bir kere daha birinci olacağım ve bana ödül verecekler. Sen de patla kıskançlığından" dedi.

Billur'u köşeye çektim ve bir saat boyunca onun beynine işledim. "İstesen bu salak kızı geçersin, sadece kendine güvenmiyorsun" dedim ona.

"Bunu çok istersen yapabilirsin." Ve binlerce buna benzer şey söyledim.

Kıza bir güç geldi birden. Ve inanmayacaksınız ama, Billur Gülden'i geçtiği gibi, iki kişi daha geçti onu.

Yarıştan sonra birincilik kürsüsünde sevinçten ağlıyordu Billur. Sonra da bana sarıldı. O zaman anladım ki, kızlarla samimî olmak için ille de kendi sırlarımı anlatmam gerekmiyor.

Derslerim düzeldi yine. Akşamları babamla sorun çıktığında ertesi gün sınava girmek beni etkilemiyor artık, alıştım. Durumu hep kurtarıyorum. Geceleri yaşadığım dehşet anlarını arkadaşlarıma çaktırmamayı gurur meselesi yaptım.

Hepsinden iyi, umutlu, yenilenmiş olarak başlıyorum güne. Akşama doğru başıma gelecekleri bile bile. Çünkü bu benim gücüm. Kendimi sürekli yukarıda tutmalı ve bunu tek başıma yapmalıyım.

Ama bazen umulmadık yerlerde açık veriyorum. Mesela kopya çekerken hep karnıma o anahtar sesinin sancısı saplanıyor, çok panik oluyorum. Kimse benimle kopya çekmek istemiyor. Kızlar sınıf mümessili seçilmeyeyim diye bütün oğlanları kafalıyorlarmış eskiden. Şimdi desteklediler. İki oyla kaçırdım.

Sigara da içiyorum artık. Bir Maltepe bir kibrit alıyorum, bir hafta idare ediyor beni. Babam fark etti galiba, ama bir şey demedi. Anlamıyorum. Bana en kızması gerektiği zamanlar beni görmüyor. Ona en ihtiyacım olduğu zamanlar da bırakıp gidiyor ve beni suçluyor.

İşte böyle zamanlarda altüst oluyorum. Yaptıklarım arasında neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edemiyorum. Hiçbir neden yokken cezalandırılıyorum, diğer babaların kızacağı şeyler yaptığımda ise hiçbir şeycik olmuyor. Babamın tepkisinin nereden geleceğini bir türlü kestiremediğimden, yerli yersiz korkuyorum. Mehmet Amca buna paranoya diyor. Neyse ne, ama o zaman hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Ders çalışırken gözlerim satır aralarına takılıyor ve hayal kuruyorum. Başka bir hayata başlamak için neler yapmayı istediğimi, nasıl yapacağımı... Ve sürekli tıkınıyorum.

Bizim hayatta hiç akrabamız yok. Daha doğrusu annemin ailesi İzmirli ve orada iki erkek kardeşi var, ben onları hiç görmedim, ailecek

dargınlarmış. Bir de halam ve eniştem var, ama onlar da Gebze'de oturuyorlar. Babam kırk yılın başı görüşüyor onlarla. Nedense beni hiçbiriyle yakınlaştırmıyor.

Bilmiyorum ama, galiba onlarla samimî olmamdan korkuyor. Herhalde kendi saçmalıklarını anlatacağım için güvenemiyor bana. Neyse umurumda değil zaten. Bu saatten sonra hiçbir aile büyüğüyle samimî olmak filan istemem. Bir de severim filan, Allah korusun. Ama bir kardeşim olsun isterdim. Hiç değilse ondan saklamadan paylaşacağım pek çok şey olurdu.

Bazen evin içinde çok sıkılıyorum. Sarp'la telefonda konuşmak kesmiyor beni. Evi pislik götürüyor ve ben içeriye, olmayan bir kardeşe sesleniyorum:

"Hadi Zeynep, bu akşam sıra sende, git bulaşıkları yıka. Ben film seyredeceğim."

Sonra da çıldırıp yemeklere saldırıyorum. Dün akşam tek başıma yine bir kriz geçirdim ve buzdolabında yalnızca yumurta bulabildim, aldığım gibi hepsini camdan aşağı attım. Aşağıdaki arabanın üstünde patladılar, ama sonra n'oldu bakamadım.

Bir şeyler yapmam gerektiğinde duvarların arasına sıkışmaktan nefret ediyorum. Gülmek istiyorum; konuşmak, ses duymak, beklemek, merak etmek, sevinmek, sevindirilmek, kıpırdamak, kahkahalarla gülmek, hep gülmek istiyorum. Gidip sersemce bulaşık yıkıyorum ve ağlıyorum.

Arkadaşlarıma kötü şeyler anlatmaktan ödüm koptuğu için beceriksizce dikiliyorum yanlarında. Bazen onları güldürmek için komik bir şeyler anlatmam gerektiğini fark ediyorum, birileri tarafından takdir edilmek bana da iyi gelirdi doğrusu. Ama anlatacak hoş bir şey bulamayınca uyduruyorum.

Bu, yine de gerçeği değiştirmiyor. Kendi kendime en iyi bildiğim şey, üzülmek ve üzülmüyormuş gibi yapmak... Onlara ayak uydurmak için ne çok çaba sarfettiğimi bir bilseler! Allahtan bunu çok ama çok iyi yapıyorum...

Babamla hemen hemen hiç görüşmüyoruz. Beni aramıyor. Ben de her an gelecek diye paranoya yapmanın dışında onu düşünmüyorum.

Artık lise sondayız. Sarp'ın bu yıl bir motoru var, onunla geziyoruz. Geçen yaz ilk kez iki dersten ikmale kaldım. Babama söylemedim bile. Aslında sorsa söyleyecektim, bir gün evde çalışıyordum, o zaman gördü ve duyunca da tahmin edeceğiniz gibi, pek bir şey demedi. Onun bu kayıtsızlığı beni çileden çıkarıyor.

Sarp'la yaz boyu motorla gezmenin dışında, açık hava konserlerine de gittik. Festival için paramız yoktu aslında, ama çitlerden atlayarak girebiliyorduk. Daha doğrusu Sarp gişeye gidip bilet alırken ben kendimi içeri atıveriyordum.

Bana hep kızıyor Sarp, ama kızarken bile sürekli "Ben olsam böyle yapamam" diye kendisiyle kıyaslıyor. Ben galiba ona çok uygun bir arkadaş değilim. Benimle neden böyle çok görüşüyor, yoksa beni böyleyken de seviyor mu, bunu gerçekten hiç anlamıyorum...

13

Artık hayatımda bir dönem kapandı. Nasıl mı; Sarp gitti. Ve onu bir daha görmeyeceğime yemin ettim. Hariciyeci olan babasının bu kez tayini çıktığında oğullarını da yurtdışında okusun diye beraber götürmeye karar vermişler.

Bunu duyunca yıkıldım, ona "Gitme evlenelim, hiç ayrılmayalım" dedim. Bunu bana kendisi teklif etmişti.

"Biraz düşüneyim" dedi.

İki gün sonra beni motoruyla almaya geldi ve elime aceleyle bir mektup sıkıştırıp gitti.

Mektupta kısaca "Ailemi bırakamam, böyle bir kazık onlara atamam" diyordu.

Ben olsaymışım, gözüm karaymış, mutlaka kendi direttiğimi yaparmışım ama o, geleceğini düşünmek ve ailesini kara çıkarmamak zorundaymış. Kalması için yeterli neden bulamıyormuş. Falan filan...

Sarp'la iki gün önce son kez görüştük, ona "Hadi bay bay" dedim ve motordan inip koşarak kaçtım...

Bu onu son görüşüm, hayatta bir daha karşılaşır mıyız bilmiyorum, ama eminim ki, beni bıraktığı yerde olmayacağım. İşte bütün sevdiklerim beni böyle teker teker terk ediyor. Yoksa ben mi kaçırıyorum onları? Herkesi nasıl kolay siliyorum, buna mecbur muyum? Kimseye ait değilim ben ve kimse için kendimden vazgeçmeyeceğim.

Sarp diye biri artık benim için yok. Ve sanırım, tıpkı annemi öldükten sonra sevmeyi becerdiğim gibi, Sarp'ı da yokluğunda sevmeyi sürdüreceğim. O benim karanlık çocukluğumdaki tek dostumdu, hiç değilse bu anıya saygısızlık etmemeliyim. Hem zaten insan sevdiklerini unutmuyor, sadece yokluklarında yaşamaya alışıyor.

İkinci bölüm

BABADAN KORKMAK

1

Kiminle biraz yakın olsam babam araya giriyor ve iyiliğim için beni uyarıyor:

"Bak Maya, bu yaşta derin ilişkilere girmemelisin. Kimseye bağlanmamalısın. Tek başına olmayı öğrenmelisin."

Bunu makul bir sesle söylediğinde kafamı sallıyorum. Ama bazen çok ileri gidiyor, geçen gün Türkân Abla'yı da kötüledi bana. Düzgün temizlik yapmıyormuş, telefonda çok konuşuyormuş.

"Ama ben onu seviyorum, zaten o benim için burada değil mi" dedim.

Kendi kendine bağırmaya başladı. Sesimi çıkarmadım. Ben susarken "Konuşma, diyorum sana" diye üstüme yürüdü.

Hâlâ şaşırıyorum, acaba o anda benim yerimde kimi görüyor karşısında... Kendimi savunmam gerektiğinde öylece heykel gibi durup tekmelerine ve yumruklarına maruz kalmak beni çok çaresiz bırakıyor, çok inciniyorum.

"Türkân Abla'yı da yollamana izin vermeyeceğim" dediğimi hatırlıyorum bir ara ve ondan sonra film tamamen koptu.

"Neden kimseye bağlanmayayım, neden ha, cevap ver..." dedikçe, saçımdan tutup beni yere düşürene dek çekti. Yere düşünce tekmelemeye başladı. Sonra korkudan çişimi yapmaya başladım.

O da "Yalnız kal, aklın başına gelsin" dedi ve çekip gitti.

Şimdi ben bu kavgayı Türkân Abla'yı çok sevdiğim için mi yaptım, yoo hayır. İnandığım her şey altüst oluyor artık, dayanamıyorum.

Geçen hafta ben okuldan döndüğümde Türkân Abla çekip gitmişti. Nedeni bu kez babam değil, Türkân Abla ölümden dönmüş meğerse. Şofben çok uzun süre açık kalmış, o da suyu açınca şofbenden sular akmaya başlamış. Her tarafı sular basmış. Şofbenin patlamaması bir mucizeymiş.

Babam da ona çok kızmış, o da babama "Siz hastasınız, sizin yanınızda kimse dayanamıyor, herkes çekip gidiyor, bunun hâlâ farkına varmadınız mı" demiş.

Ve eklemiş: "Zavallı Maya, bakalım o daha ne kadar kalacak!"

Böyle kötü şeyler benim dışımda geliştiğinde rahatlıyorum. Artık babamın her pürüzünü düzeltmeye çalışmayacağım ve onun yaptığı hatalardan dolayı kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Çünkü sonra bir türlü kendimi affedemiyorum ve hep suçlu kalıyorum.

Babamın yanında kimsenin kalamıyor olmasını ve benim her seferinde buna tahammül etmemi nasıl buluyorsunuz bilmiyorum, ama kendi geliştirdiğim bir yöntem sayesinde bunu çok iyi yaptığıma inanıyorum ben.

Yöntem şu: arkadaşlarımın ailelerine bakıp onları küçümsüyorum. Gündelik kavgalarını öğrendiğimde "Şunların haline bak, hâlâ nelerle uğraşıyorlar" filan diyorum.

Tabiî bu en masumu. Asıl yaptığım başka; onların benim kadar acı çekmediklerini, ailesizliğin ve sevgisizliğin ne olduğunu bilmediklerini düşünüyorum. Ben bunca derin şeyle uğraşırken onların böylesine gündelik kalmalarını küçümsüyorum. Ve bu bana inanılmaz bir güç veriyor. Sonra gerçekten kendi hayatıma lanet yağdırdığım bir anda da hıçkırarak ağlamaya başlıyorum; neden onlar gibi sıradan bir hayatım yok diye...

Beni farklı yapan şeyleri benden başka kimse bilmiyor. Ben kendim etrafa bağırmıyorum ki. Evet ama, o zaman da farklı olmanın önemi nerede? Annem de farklıydı. Onun gibi olmak istemediğimden eminim. Belki de farkı bilen biliyor, benim müdahale etmem gereksiz.

Birlikte daha uzaklara gidebileceğim kimse yok. Olsaydı, belki bu yıllarım çok daha mutlu geçerdi... Bilmiyorum. Mehmet Amca "Böylesi daha iyi, hayata çok sıkı hazırlanıyorsun" diyor bana.

Peki, bu hayat ne zaman başlayacak? Ben ha bire hazırlanıp duruyorum. Kaç yıl daha sürecek bu hazırlık? Bunun meyvesini ne zaman yiyeceğim ben...

Babamın parasızlığı sürüyor. Okul taksidini yine ödeyemedik. Sanki bunun suçlusu benmişim gibi kızıyor bana. Suçlu muyum da, ben mi anlamıyorum acaba? Kafam karışıyor. Tam isyan edecekken, biraz daha bekleyeyim, haklı olduğumdan emin olayım diye erteliyorum...

Artık babamdan medet ummak veya bir şeyler beklemek zorunda

olmadığıma karar verdim. Nasılsa hep karşılıksız kalacak. Babamın beni düşündüğü yok. Bunu kabul ettim ve kendimi hırsızlık yapmak için eskisinden çok daha haklı buldum. Şişli ve Osmanbey'de ha bire yeni ve şık dükkânlar açılıyor. Giriyorum oralara ve en masum halimle kıyafetler deniyorum, takılara bakıyorum...

Bir kere az kalsın yakalanıyordum, çünkü çıkışta düdük gibi bir şey öttü. Derhal zıpladım. Artık yalnızca bu sistemi kullanmayan dükkânlardan çalıyorum. Kitap, çiklet, çikolata, eşarp, parfüm... ne bulursam. Nasılsa tepemde dikilip nereden buldun bunları diyecek ve bana dikkat edecek kimse yok. Bana ne; olsaydı o zaman! Hiç değilse kendi oyunumu oynuyorum, bu bile, bunca yoksunlukta bana yetiyor...

2

Dün sınıfta çok hoşuma giden bir şey oldu; arkamda oturan Tarık birden kafama bir tane patlattı ve "Hey Maya, bak bakiim bana, senin sivilcelerin kurumuş" dedi.

"Yoksa artık beni beğenecek misin" dedim ve çok utandım. Teneffüste koşup tuvalette aynaya baktım. Gerçekten de birkaç gündür bir iyileşme olduğunun ben de farkındaydım. O kadar çok sevindim ve şamata yaptım ki, Tarık son derste kızdı bana.

"Eee Maya, sen de buna bu kadar sevinirsen, en büyük sevincini neye saklayacaksın" dedi.

Bilmiyor ki, bu benim en büyük sevincim...

Bayram tatilinde kendimi çok yalnız hissettim. Babam, bir buçuk ay ortadan kayboldu. Bana da hiçbir şey söylemedi. Bütün arkadaşlarım aile ziyaretlerine gitti. Ben tek başıma evde oturdum ve kendimi memnun edecek bir şey buldum: popo oyunu.

Bu ne mi demek, büyüklerin sözleriyle söylemek gerekirse; kendimi tatmin ediyorum. Bütün arkadaşlarım -bana külfet gibi geliyor- aile ziyaretlerindeyken, ben tek başıma kalmanın zevkini çıkarıyorum. Onlar başkalarını memnun etmeye çalışıyorlar, halbuki ben yalnızca kendimle ilgileniyorum. Var mı bundan daha mutluluk verici bir şey!

Mehtap'lara yatıya gittim dün akşam. Annesi yemekte bana şöyle dedi:

"Bize daha sık gel Maya, hem böylelikle istediğin yemekleri yiyebilirsin. Bizim kızla birlikte ders çalışırsınız. İnsan yalnızken o kadar da iyi çalışamaz. Hep yanında onu kontrol edecek birini arar."

Aslında ben öyle düşünmüyorum. Ama kadıncağızın haklı olduğu bir yer var; bir evin yuva olması için çok ama çok sıcak olması gerekiyor. Ve sizin çocuk yaşınızda sahip olduğunuz sıcaklık asla bir evi ısıtmaya yetmiyor.

Belki birden fazla nefes, birden fazla ses, zırıltı ve mırıltı, hatta bizim evdeki gibi duvarlara çarpacağına birbirine çarpan sözcükler filan gerekiyor.

Bugün babam eve çok neşeli geldi. Kendine yeni bir tak almış. Eve alışveriş yapmış. Yalnız aldıklarının bir kısmını başka poşetlere doldurup kapının önüne koydu. Anladığım kadarıyla giderken öbür evine götürecek. Acaba babamın asıl evi, asıl sevdiği öbür kadın mı? Peki, beni bir asalak gibi mi görüyor? Bildiğim tek şey, buna çok ama çok kırıldığım.

Benim için hazırlanan bir gelecek yok. Benim geleceğim yok. Sabahları uyandığımda, bakalım bugün neler olacak, diye başlıyorum güne. Beni ayakta tutan tek şey, her an şaşırma arzum.

Bazı şeyleri alışkanlık haline getirmek istiyorum halbuki. Alışkanlıklarım, tabularım olsun istiyorum. İnsan her gün yaptığı şeye bağlanır ancak. Ben bağlanacak bir şey bulamıyorum. Çünkü her gün düzenli olarak yaptığım bir şey yok. Hiçbir gün bir öncekine benzemiyor. Karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum. Bu lafı da bir filmde duydum, etkilendim.

Mehmet Amca, "En iyisi kolundaki saate bağlanmak" dedi.

Ona her gün bakıyormuşum. Ama saat fikri de beni pek tatmin etmedi. Sinirden dışarı çıktım. Kapının önündeyken, sokağa çıkma yasağının başladığını hatırladım. Merdivenlere çöküp oturdum. Bir Maltepe yaktım. Temiz hava iyi gelmişti. Az sonra bir polis arabası geldi ve kimlik sordu.

"Burada oturuyorum, yukardan getireyim" dedim. Binlerce zorluk çıkardılar. Birden onlara yalanları değil, ama bütün gerçekleri söylemeye başladım.

"Bir dakika, o kadar merak ediyorsanız söyleyeyim. Benim annem hastanede delirdi, kendini astı. Babam başka bir kadınla yaşıyor. Ben yıllardır tek başıma oturuyorum. Bana bakmaya gelen kadınlara babam sarkıntılık ediyor ve onları kaçırıyor. Ama ben iyi bir kızım. Sınıf birincisi bile oldum. Derslerim çok iyi. Evet, birkaç kez Pilavcı Pasaji'nda çiklet, çikolata çaldım ama bunlar hakiki hırsızlık sayılmaz. Ayrıca sigara içtiğimi babam biliyor..."

Konuşmam sürdükçe sürdü, şimdi gerisini hatırlamıyorum. Sonunda polislerden biri, "Hadi çık yukarı, yat uyu" dedi ve beni orada bırakıp ekip arabasına binerek uzaklaştılar. Kendimi acındırmayı çok

iyi becerdiğime bir kere daha karar verdim. Yakın arkadaşlarıma anlatamadığımdan olacak, etrafta ne kadar polis, güvenlikçi filan varsa, onların karşısında sorgulanma arzum doğuyor ve dilim çözülüveriyor.

Hızla uzaklaşan ekip otosunun ardından, inanmayacaksınız ama, el salladım. Birden keşke gitmeselerdi, kendim hakkında başka şeyler de anlatsaydım, diye düşündüm. Kendime dair bir şeyler yaşamaya, başkalarına kendimi anlatmaya ne çok ihtiyacım var. Popo oyunu da artık yetmiyor bana. Her seferinde şimdiki gibi kalıp el sallayan ben olmalıyım. Çünkü hiçbir çocuğun bırakılmasına, terk edilmesine izin veremem bundan sonra. Bir çocuğu bırakmak bir hayatı bitirmek gibi.

Bütün bunlardan geriye kalan tek kişi Mehmet Amca. Biliyorum ki, beni hatalarımdan dolayı bırakıp gitmeyecek tek kişi o. Ve ben sadece onu seviyorum. Onun dışında beni takdir eden, gaza getiren, destekleyen, yönlendiren filan kimse yok. Bu sözcükleri de yeni öğrendim...

Merdivenlerden kalkıp asansöre doğru yürüdüğümde birden aklıma muhteşem bir şey geldi: düşüncelerimin, diğer pek çok kişi tarafından anlaşılamayacak kadar sihirli bir gücü var benim. Ve buna inanmak, beni ayakta tutuyor...

3

Para kazanmam gerektiğini söylüyor Mehmet Amca. Ona zaten para çaldığımı, artık dükkânlardan palto bile çaldığımı söyleyemiyorum. Yüreğine iner. Ama belki de artık bu çocuklukları geride bırakmak ve bir an önce büyükler gibi para kazanmak lazım. Onun parasını hiç değilse çıkarmam gerek. Bugün Mehmet Amca bana bir paket verdi.

"Nedir bu" dedim.

"Al bal damlası, bu senin hediyen" dedi.

"Niye" dedim. Meğer bugün benim doğum günümmüş.

Siz hiç 17 yaşına girecek bir kızın böyle bir günü unuttuğuna inanabilir misiniz? Bozuntuya vermedim. Hemen açtım. Minolta fotoğraf makinesi.

"Hayatta bu küçük yaşına rağmen çok şey gördün, artık bu gördüklerini kaydetmenin zamanı geldi" dedi bana.

Onun kucağına tırmanmaya çalıştım ve sıkı sıkı sarıldığımda ağlamaya başladım. Onu öyle sıkı tuttum ki, kaybetmekten korktum. Hayatta beni düşünen bu insan için her şeyi, ama her şeyi göze alabilirim.

Baran adlı fotoğrafçının asistanlığını yapmamı istedi benden. Atölyesinde birine ihtiyacı varmış, onun yakın arkadaşıymış. Hemen kabul ettim. Tek koşul bu yıl liseyi bitireceğim için okulu aksatmamam. Alacağım ilk parayla mutlaka Mehmet Amca için bir şey yapmalıyım.

Baran Abi bugün dükkâna geldi. Üçümüz yemek yedik. Beni atölyesine götürdü sonra. Duvarlar koyu sarı. Yerde birkaç minder var. Pencerenin yanında da iki küçük kaktüs. Telefonun durduğu çalışma masasının yanında bir dia masası, duvarlarda binlerce fotoğraf, afiş var. Salonun diğer bölmesinde ise beyaz bir sahne. Önünde de ayaklı fotoğraf makinesi, ışıklar ve bir pano.

Baran'a bir daha alıcı gözüyle baktım. 20'li yaşlarında. İri yarı. Daha doğrusu boynu ve ensesi oldukça kalın. Mavi tişörtünün üzerine giydiği siyah ceketi biraz sarkmış. Saçları da çenesine kadar uzun. Birden ona çok ısındım. Tam çalışabileceğim tipte biri gibi geldi bana.

Artık okul çıkışları hemen makinemi kapıp Baran'ın atölyesinde

alıyorum soluğu. Bazen ünlü sanatçıları çekiyoruz, bazen de işadamlarını. Geçen hafta bir gece, çekim çok uzamıştı. Gidip makyöz ve berbere lahmacun aldım. Geldiğimde adamın kaprisi yüzünden çekim ertesi güne ertelenmişti ve kimse kalmamıştı. Baran Abi'yle birbirimize baktık ve hemen yere bağdaş kurup bütün lahmacunları yemeğe başladık.

Sonra şarap açtı ve onu içmeye başladık. Sonra portatif teybin radyosunu açtı. Sonra bir sigara yaktı ve bana da uzattı. Sonra sigaralarımız bitti, oturduğu yerde bana yaklaştı ve bana ne kadar sempatik bir kız olduğumu söyledi. Ona teşekkür ettim sonra.

"Baran Abi n'apıyorsun" derken, saçımı ve yüzümü okşamaya başladı. Sonra da makinesini alıp gelişigüzel fotoğrafımı çekmeye başladı. Ben itiraz ettikçe gülüyor, o güldükçe ben kahkahalar patlatıyordum. O da deklanşöre basıp duruyordu...

Film bittiğinde beni yerden kaldırdı, taburenin üstüne çıkardı. Ondan daha uzun boyluydum. Ve parmak uçlarında yükselerek beni öpmeye başladı. İşte böyle. Artık benim bir sevgilim var. Ama bunu Mehmet Amca'ya bir türlü söyleyemiyorum.

Baran Abi, sürekli benim ne kadar zeki ve cevval bir kız olduğumu, çok iyi bir gözüm olduğunu ve ilerde müthiş bir sanatçı olacağımı söylüyor. Sonra da bana sarılıyor. Saçımı okşuyor. Ona inanıyorum bir yerde. Ama ne bileyim, her şey o kadar ani oluyor ki onunla. Kalbim fırlayacakmış gibi çarpamaya başladığında, sadece beni daha sıkı kavramasını istiyorum.

Babam bende bir anormallik olduğunu fark etti.

"Hem iş, hem okul yoruyor beni" dedim.

İnanmadı ve yine üstüme yürüdü. Bu kez hiç ona karşı koymadım. Kendime saçma sapan bir güven geldi.

Mehmet Amca bana sürekli kitap temin ediyor, eskisi gibi. Artık Sartre, Le Carré ve Oğuz Atay, Sait Faik filan okumaya başladım. Ama bir türlü doğru dürüst okuyacak vakit bulamıyorum. Sürekli gözlerim satırların arasına takılıyor ve Baran Abi'nin saçlarımı okşamasını hayal ediyorum. İşte o zaman her şeye tahammül gücümün çok daha arttığını fark ediyorum.

Sınıfta herkes birbirine çıktığı çocuklarla yazışmalarını okutuyor. Bana sorduklarında, "Ne alakası var, benim hayatımda kimse yok, kolaysa siz de böyle takılın" diyorum.

Bana inanıyorlar. İlk kez onlardan isteyerek sakladığım bir sırrım var ve bunu çok seviyorum. Baran Abi'ye bunu anlattığımda çok güldük.

"Benim akıllı sevgilim" dedi bana.

Bana sürekli "Sen nasıl bir kızsın, içinde inanılmaz bir şiddet var" deyip duruyor. Bacaklarının yukarısında tırnaklarımın izi kalmış, omuzu da yara bere içinde. Farkında bile değilim. Sonraki seferlerde beni zapt etmek için saçımı çektiğine, bileklerimden sıkı sıkı tuttuğuna veya karnımı gıdıkladığına tanık olacaktım.

Baran'ı sevip sevmediğimi bilmiyorum. Ama onun beni sevmesini bir türlü kabul edemiyorum. Nasıl olur, bende sevilecek ne bulabiliyor, diye şaşırıp duruyorum. Tabiî içten içe çok hoşuma gidiyor. Yine de kalbimin bir tarafı o kadar yalnız ki! Fotoğrafçılık konusunda çok hırslıyım. Ve galiba Baran Abi'yi tüm bunlardan ayrı düşünemiyorum. Ondan öğreneceğim şeyler varken ondan nasıl başka çıkarlarım olabilir, karar veremiyorum... Acaba aşk böyle bir şey mi...

4

Üniversiteye giriş sınavlarına sadece geometri düzeyinde çalışıyorum. Çünkü buna bayılıyorum. Prizmalar üzerine çözemediğim bir problem vardı. Kalktım, Mehmet Amca'ya gittim. Seslendiğimde dönüp bakmadı, arkası dönük, bürosunda oturuyordu.

"Neyin var senin, niye cevap vermiyorsun" dedim.

Yine dönüp bakmadı. Sıçrayarak masasının öbür yanına geçtim. Ve Tanrım, inanmak çok güçtü. Mehmet Amca'nın ağzı açık, dili dışarda, gözleri tavana asılı kalmış, başı sol yanına düşmüştü. Mehmet Amca, ölmüş gibiydi. Evet, benim Mehmet Amcam, ölmüştü...

Doktorlar kalp krizi dediler. Onu sessizce gömdük. O kadar sessizdi ki, Baran Abi ve benden başka yalnızca birkaç sadık müşterisi vardı. Cenazeden sonra eve geldim ve binlerce ilaç içtim. İlaçların ismini şimdi hatırlamıyorum nedense, herhalde çok unutmak istediğimden...

Tek hatırladığım, gözümü açtığımda hastanede bana serum verildiğiydi. Midem yıkanmış ve polis gelip zabıt tutmuş. Baran Abi onlara ikna edici bir şeyler söylemiş. Ben uyuma taklidi yaptım ve yalanları karıştırmaktan böylelikle kurtuldum. Çünkü, böyle durumlarda hemen doğruculuğum tutuyor ve gidip teslim olmak dışında bir şey düşünemiyorum.

Öğleden sonra eve geldim, dramatik gelecek size, ama babam evdeydi. Tuhaf tuhaf baktı bana. Tanrı'nın lütfu galiba, hiçbir olay çıkarmadı. Ben de hiçbir şey söylemeden gidip yattım. Hatta uyudum. .

Sabah uyandığımda ağlıyordum. Hayatta en sevdiğim insana bile sahip çıkamadım. Mehmet Amca'ya onu ne kadar sevdiğimi gösteremeden öldü gitti. Sevdiklerimi kaçırma korkum yüzünden son zamanlarda ona ne kadar da az ilgi göstermişim, bunu yeni fark ettim.

Üstelik Baran Abi'yle aramızda olanları bir türlü punduna getirip anlatamamıştım ona. Acaba anlamış mıydı, onu terk ettiğimi mi düşünmüştü, bana çok mu kızgındı? Tanrım, neden hiçbir sevdiğime sahip çıkamıyorum? Nedir bendeki bu uğursuzluk? Bağlanmak istedi-

ğim herkes yok olup gidiyor...

Ona maaşımdan bir hediye bile alamadan öldü. Üstelik vasiyetinde bana dükkânın yarısını bırakmış olduğu anlaşıldı. Diğer yarısı da tahmin edeceğiniz gibi, Baran Abi'nindi artık...

Baran bana çok kızdı, ya ben de ölseymişim, o ne yaparmış. Bu ilaçları içmekle bana olan bütün güvenini sarsmışım. Benim gibi zeki ve dürüst bir kız bunu nasıl yaparmış... Hayatta kendime en çok yakıştırdığım şeyin hüzün olduğunu o bile anlamıyor. Benim böyle acıklı şeyleri çeken bir yanım var.

Beni ben yapan tek kişiydi Mehmet Amca. Onun yokluğu, benim de yokluğum demek. Baran Abi bunu nasıl anlamaz... Bunu ona söylemeye çalıştığımda sözümü kesti ve şöyle dedi:

"Sen bana, bir kardeşin olsaydı onunla ne çok şey paylaşırdım, demiyor muydun, bu mu paylaşmak? Sen bencilin tekisin..."

Ona tek bir cümle söyledim:

"Mehmet Amca kardeşim değil, babamdı ve babaların bırakıp gitmeye hakkı yoktur."

Sanki başka türlü bir baba bilirmişim gibi...

Baran Abi dükkânın tanzim işleriyle, noterle ve vasiyetle uğraştı. Bir gece dükkânda müthiş bir kavga koptu aramızda. Ben ona şöyle bağırdım:

"Utanmıyor musun, onun mekânında böyle para pazarlıkları yapmaya, elin adamlarıyla!"

Baran Abi çok sinirlendi, dili tutuldu, hiçbir şey demedi. Ben devam ettim ve gitgide hırçınlaştım. Dükkândaki perdeleri korku ve sinirden onun üstüne indirdim.

Korkumun nedeni, bağırırken ve susamazken kendimi babama benzetmeye başlamamdı. Daha da ileri giderek onu bu "kutsal" mekândan kovdum. O da gitti.

Neden sonra kendime geldim ve şunları düşündüm: acaba herkesi maymuna çeviren ben miyim, babam da, aynı benim gibi, kendi şiddetinin farkında değil mi... Yoksa ben de annem gibi delirecek miyim...

Baran'ı bir daha aramamaya karar verdim. Bir yerde, o beni terk etmeden, ben tüymüş oldum. Öte yandan başka şeyler de yaptım.

Mesela nihayet evden kaçtım. Tabi bu kaçışı babam eve ilk geldiğinde -aradan bir hafta geçmişti- ancak mektubumu bulunca öğrendi. Onu şöyle tehdit etmiştim.

"Sakın yanlışlıkla beni aramaya kalkma. Yoksa seni rezil ederim."

Hayatımdaki iyi ve kötü şeyler öylesine iç içe geçmiş ki, bütün bunlar olurken Güzel Sanatlar'ın Fotoğraf bölümünü kazanıverdim. Geometri, mantığı açısından değil, ama biçimsel olarak işime yaramıştı anlaşılan! Ve derhal dükkândan gelen parayla Arnavutköy'de ev tuttum...

Hayatımdaki en önemli olayları böyle kısa kısa cümlelerle geçiştiriyorum. Böylesi bana en yatkın olanı. Kendime daha çok inanmamı ve güçlenmemi sağlıyor.

Babam ne mi yaptı, hah, inanmayacaksınız! Süt dökmüş kedi gibi, hemen razı oldu. Üstelik onunla yaptığım eşya pazarlığından da istediklerini elde etmiş bir tüccarın zaferiyle çıktım. Gerçi sonradan bunun bir menfaat meselesi olduğunu anladım. Menfaatten kastim şu: babam, taleplerimin hepsine öyle kolay razı oldu ki, sanki evden ayrılmamı uzun zamandır bekliyormuş gibiydi.

Sanırım, o kadının da bu eve taşınması söz konusu. Onun için evden giderken beraberimde götürmek istediğim ama henüz alamadığım hemen her şeye razı geldi. Bir an önce eşyaları almamı ister gibi bir hali vardı. Tanrım, bileydim Mehmet Amca'nın ölmesini beklemezdim!

Mehmet Amca'nın kalp krizinden sonra ben de hastanede uyanmayabilirdim. O anki durumun vehametini şimdi anlayabiliyorum. Yüzde elli şans tanımıştım kendime. Belki daha da az. Ve şans benden yana çıktı.

Madem böyle, bundan sonraki hayatım, bana verilmiş bir ödül. Ne yapacağımı bilmiyorum, ama hayatımı kendi ellerimle buraya kadar getirdikten sonra kazara mahvolmasına izin veremem.

Artık genç yaşında bir mülk sahibi olan nadir insanlardan biriyim. Gerçi bunu alın terimle kazanmadım ama birine; Mehmet Amca'ya ait olduğumun tek belgesi bu dükkân. Şimdi burayı fiilen Baran Abi yönetiyor. Ben okuldan arta kalan zamanlarımda, akşamları lokantalarda fotoğrafçılık yapmaya başladım. Babam eşyaları taşıdıktan bir hafta sonra ilk kez geldi evime.

Birden çıldırdım ve ona bağırmaya başladım:

"Niye annemi hastaneye kapattığını bana yıllar boyunca söylemedin? Şimdi n'apıyorsun, niye saklıyorsun, o kadınla birlikte olduğunu?"

O an anladım; babam kendini suçlu hissediyor. Suçlu çünkü: annem babam yüzünden delirdi. O mutsuz bir kadındı ve beni koruyacak kadar güçlü değildi, beni bana bıraktı, babamdan kurtulmak için kendini hastaneye attı. Ya da babam ondan kurtulmak için onu hastaneye tıktı. Tabiî bunun kahrını yıllarca benim çekeceğimi -en iyi ihtimalle- ikisi de düşünmemişti. Ne var ki ben annemden güçlü çıktım ve ne delirdim, ne de öldüm...

O gün babam pek bir şeyle ilgilenmedi, biraz oturup gitti. Acelesi vardı. Beni gözden çıkardı çoktan. Benim de hâlâ ilgi bekleyecek halim yok herhalde. Babam vakti olmadığında, benimle şiddet düzeyinde bile ilgilenmiyor!

Geçen akşam fotoğraf çektiğim lokantaya geldi, yanında o kadın vardı. Derhal sıvıştım, çünkü çok sarhoştu. Ayaküstü bir rezalet çıkarmasından korktum. İnsanın babasını görünce sıvışması ne büyük bir talihsizlik! Emin olun, böyle olmasını isteyen ben değilim.

Baran Abi, o perdeleri tepesine indirdiğim akşamdan sonra okula geldi beni görmeye. Beni affettiğini söyledi, ben de ona beni bir daha aramamasını söyledim. Onun ikinci bir Sarp olmasına asla izin veremezdim.

Geriye dönüp baktığımda, nasıl babamla ilgili tek bir iyi anı hatırlamıyorsam, Baran Abi için de belleğim aynı çalışıyor. Bana olan sevgisini kendi bencilliğim doğrultusunda sürdürmenin bir anlamı yoktu. Baran, benim için tam olabilecekken olamamış bir aşkı simgeliyor. Devamına izin verseydim, hiçbir şey farklı olmayacaktı.

5

Arnavutköy... Kiremitlerinden martıların geceyarısı dansının yankılandığı; pencerelerinin pervazından içeri esen rüzgâra karşın, sabahları gökyüzünün sonsuzluğunu aydınlatan güneş ışığının yatak çarşaflarını aydınlattığı; buzdolabından sütün, peynirin, meyvenin hiç eksilmediği; aşk merdiveni, japon şemsiyesi, yuka gibi bitkilerin başbaşa verip keyifle zaman geçirebildikleri bir evim var...

Artık 22 yaşımdayım. Yine de geçmişi ilk kez yaşamanın şaşkınlığını taşıyan bir mültecinin, anavatanını kolayca unutması mümkün değil. Bu yıl üniversiteyi de bitiriyorum. Geçen yıl bir atölye kurdum. Mehmet Amcamın parasıyla, ama Barandan ve herkesten bağımsız.

Ve bir gün, ilk sergimin -karma bir sergiydi- açılış partisinin ertesi günü Tan çıkageldi. Sabahın körüydü ve ben elimde bir kola bardağıyla duvarların ortasında öylece duruyordum, ayakkabılarımı çıkarmıştım. Kapıyı itip içeri girdi.

Şaşkın gözlerle baktım. Fotoğrafları görmek istediğini söyledi, izlemeye gelen her sanatsever gibi. Ben ona kola ikram etmeye kalkıştım.

"Sabahın bu saatinde bu asidi içebilmem mümkün değil" dedi. Güldük... Gülerken ikimizin de aynı anda kişneme gibi bir ses çıkarması üzerine kahkahalar atmaya başladık.

Sonra Tan, fotoğrafların önünde öyle çok durdu, her birine öyle çok vakit ayırdı ki, işin içinde bit yeniği var diye düşündüm. Fakat vakit ilerledikçe bunların hepsini bana kur olarak yaptığını fark ettim ve ben de aynı oyuna katıldım. Benim fotoğraflarıma bakarken uzun uzun yorumlar yaptı. Neden sadece siyah beyaz çalışıyormuşum, efendim diaların banyosunu özel metotlarla yapsaymışım farklı efektler bulabilirmişim, neyse ki bu ilk sergimmiş...

Dediklerinin üzerinde çok fazla durmamıştım ama bunları bana gerçekten ilgi gösteren biri gibi söylemişti ve bu çok hoşuma gitti. Neden sonra onun sanat eleştirmeni olduğunu öğrendim ve kendimi tamamen bıraktım.

Sonra karnımız acıktı, karışık pizzalar söyledik ve bana çektiğim sı-

radan insan portrelerinin hikâyelerini sormaya başladı. Ben de uzun uzun, tabiî biraz da abartarak anlattım. Durağan bir pozu çekmenin bana göre olmadığını, ama gerçekleri deforme etmeyi çok sevdiğimi filan ağdalı cümleler kurarak belirttim. Onun etkilendiğini gördükçe uzattım. Uzattıkça etkilendi.

Tan, oradan çıktığında gece yarısına geliyordu. Onu uzun zamandır arıyormuş gibi bir hisse kapıldım o gün...

Şimdi aylardan nisan. Tan hayatıma girdiğinden beri -dört ayı geçti- atölyeyi ve işimi bir kenara bıraktım. Var gücümle Tan için yaşıyorum. Artık Tan'ın evimin anahtar deliğinden sızan mavi ışığı, gitgide içime sığmayan karanlık korkularımı kapının dışına süpürüveriyor. Çiçeklerimin şaşkın bakışları arasında beni kucaklayıp eşikten geçmesiyle karnımın sancısını duymaz oluyorum.

Tan çocuklarıyla birlikte trenden inip yanıma yaklaşıyor. Birlikte, bir eve giriyoruz. Amacımız onun çocuklarının da rahat edebileceği bir eve çıkmak. Karanlık. Karanlığın içinden bir adam, tahta merdivenleri gıcırdatarak aşağıya iniyor;

"Satın almaya mı geldiniz?"

Bakışıyoruz. Bu benim babam. Ama beni tanımadı.

"Anlamadı" diyorum ona, "Anlamadı benim burayı önceden bildiğimi."

Ev sahibi ışıkları yakıyor, evi geziyoruz. Biliyorum, biliyordum; mutfakta iki tane kırık cam bardak, buzdolabında bir tas suyun içinde üzeri reçelli, ballı, ısırılmış bir beyaz peynir kalıbı. Mermer tezgâhın üzerine kazınmış binlerce üvey isim. Hızla kapıyorum kapısını.

Birden yan tarafta banyoyu fark ediyorum, ışığı yanıyor. Küvetin yeşil perdesi, babamın bir türlü isabet edemediği dişi vücutlardan yayılan külçeler dolusu bozuk kanla iyice kararmış. İçiyse kurumuş sabunlarla dolu, üstlerinde ince, uzun, kısa, kıvırcık kıllar geziniyor eskisi gibi. Beyaz renkli havlu, zehirli dudaklar üzerine silindiğinden beridir rengini kaybetmiş. Pırıltılı göz kalemlerinin ve kayıp şeytan tırnaklarının lekesi hâlâ duruyor.

Derme çatma, ayaküstü kurulan hayatları binlerce saat barındırmış, mezar gibi bir ev burası. Ev sahibi üst kata çıkarıyor bizi. Kuzey ile Hi-

lal de peşimizde. Çaresizim. Mecburuz gezmeye, kapalı her kapının ardınan bakmaya. Odalardan birinde rulo halinde sarılmış bir halı duruyor.

"Nedir bu?"

"Bu bir ceset. Kokmasın diye halıya sardık. Kime ait olduğunu bilmediğimizden evi her gezmeye gelene gösteriyoruz. Belki siz biliyorsunuzdur, bir bakın bakalım."

Dehşete kapılıyorum, sendeliyorum, camdan karşıki daireler sallanıyor, duvara tutunuyorum, duvar geriye doğru yıkılıyor, gözlerimden bulutlar kayıyor, zihnimde zelzeleler. Titriyorum. "Biliyor muyum?"

Binlerce yeşil perdeli banyo, fayanslarında camkırıkları parıldayan binlerce mutfak varken, niçin bu halı, niçin geri döndük tekrar aynı evden içeri girdik, anlayamıyorum. Tan, sadece bakıyor bana. Yüzünden ne düşündüğünü anlamam imkânsız. Yavaşça omzuna dokunuyorum, incecik dudaklarını aralıyor;

"Alalım" diyor. "Hem çocuklar için de kolaylık olur."

"Hayır, sakın!"

Yeniden babamla birlikte kaktüs mezarlığındaki cam kırıkları arasına dönmek istemiyorum ki ben.

Ev sahibi bizi bir kez daha banyoya sürüklüyor;

"Bakın burasının iyi bir tamire ihtiyacı var, mesela şu küvet çok eskimiş, şimdi biliyorsunuz, daha ufakları ve kabinlileri tercih ediliyor, yenileyebilirsiniz istediğiniz gibi."

Yenileyebilir miyiz gerçekten; kenarları sivri bir küvetin içindeki pıhtıları temizleyebilir miyiz, fayansların üzerine kazınmış boğuk çığlıkların yankısını hiç duymamış gibi yapabilir miyiz? Ya asansör boşluğuna sinen dayak korkularını? Hiçbir şey olmamış gibi, ama hiçbir şey gerçekten olmamış gibi, bu evin içine rahatça yayılabilir miyiz yeniden?

6

Parktaki kaydıraktan kendini bir çırpıda bırakan çocuklar gibi, ay ışığında bir görünüp bir kaybolan koridorlara baş aşağı dalmaktan yorgun düşmüşüm. Altın dişli büyüklerimin bana fısıldayıp durduğu hayata katılmak üzere yerimden kalkıyorum.

"Yerinden kalkmana gerek yok Maya, beni dinlemen yeterli" diyor babam. "Niçin sıranın gelmesini beklemiyorsun?

"Dur bir dakika, niçin böyle söylüyorsun?"

"Annenden tamamen arınman için seni her seferinde döveceğim."

Ellerini boğazıma yaklaştırırken, kirli çarşafların üzerindeki kurumuş lekeler kokmaya başlıyor.

Beni kaktüslerin arasında yalınayak dolaşmaya zorluyor.

Alaylı bir sesle: "Bir süre sonra bütün kaktüsler öldüğünde ayaklarına hiçbir şey batmayacak. Geliş gidişlerimi seyretmeli ve beklemelisin."

Kollarımı iki yana açmışım, tutunacak bir dayanak arıyorum. Ama ellerim her seferinde boşlukta asılı kalıyor. Dizkapaklarım çürük içinde. Camkırıkları arasında, ayakta durabileceğim sağlam bir yer bulmak giderek imkânsızlaşıyor. Elimden bir şey gelmiyor. Suçluyum. Yatağımda aptal bir süs balığı gibi yayılmamak için babamın beni her defasında yok edişini ses çıkarmadan izlemeliyim...

Kadifesi solmuş bir kirpi yavrusu var tam ortamda ve bütün havayı içine çekiyor. Diğer hastalar gibi benim de reçetem olmalı. Ama henüz beni iyileştirecek bir doktor bulunamadan, babam anahtarıyla içeri giriyor ve damarıma damla damla hayat veren serum şişesini kırıyor her akşam...

İşte o an babamın suratındaki bütün yanlış isimleri fark ediyorum. Şakaklarından, alnından, çenesinden geçiyorlar. Duruyor, hatta yerleşiyorlar. Peki ben nerede duruyorum? Babamın yanında falakaya hazırlanan suçlu bir çocuğun inatçı gözyaşlarını döküyorum.

Tan ise, kendini geveleyip duran yavan geçmişimi hafızamdan silecek bir geleceği, beynimin kraterlerine enjekte edemiyor bir türlü... Azgın nehirden yalınayak uzaklaşıyorum, ama az sonra orama burama batacak kıymıklardan korunmayı hiç beceremiyorum.

Tan'ın iki çocuğuna karşılık benim görüştüğüm kimse yok. "N'apıyorsun tek başına bütün gün" diyor bana.

Onu sevmenin bütün vaktimi aldığını, başka hiçbir şeye yetişemediğimi söylüyorum. Gülüyor.

İnanıyor ama işine gelmiyor. Halbuki ben Baran'a böyle şeyler hissetmemiştim. Tan çıkageldiğinden beri sık sık geçirdiğim krizler dışında babama veya anneme dair hiçbir şey anlatamıyorum Tan'a. Neden bilmiyorum, gitgide ketumlaşıyorum.

Geçmişte olanların bu kadar canlı kalmasına şaşırıyorum, ama Tan'ın gelişi ve hatta benimle kalışıyla birlikte gitgide kurtulacağım bu talihsiz anılarımdan. Belki de bunlardan kurtulmayı o kadar istiyorum ki, şu aralar hayatımda başka hiçbir şeye ilgi duyamıyorum. Sanki kapatılması gereken bir hesabım var. Ama neden Tan'ı buna alet ediyorum, orası belli değil.

Tan, sırtımı ona fazla yasladığımdan mıdır nedir, bir türlü benim -çocukkenki- gücüme inanmıyor.

Ona diyorum ki; "insan ancak yanında sırtını dayayacak biri bulduğunda dayanmaya ne çok ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

7

Koridorun girişinde Tan'la çarpışıyoruz; elimizde iş çantaları. Arkası kapıya dönük, ansızın ev sahibini görüyorum. Evin merdivenlerinden bize bakıyor, elinde evin anahtarları, gözlerinde tanıdık bir ifade; babamınki.

"Bak" diyorum ona, "Orada işte, yine bizi çağırıyor."

Kuştüyü yastıkların altına yeni sevgi sözcükleri bırakan dolgun kalçalı bir kız çocuğuyum. Kendime yeniyetme topuzlar örüyorum.

Tan, kollarımın arasından arkasına döndüğündeyse ansızın çocukları beliriveriyor:

"Gördün mü, sadece Kuzey ile Hilal var. Baban filan yok."

Çaresizce ona tekrar sarılıyorum, fakat o anda gözüm yeniden bize bakan babama takılıyor. İkisi bir olmuş ve beni annemin mezarının üstüne gömmeye çalışıyorlar:

"Babamla birlikte sen de suç işliyorsun, ben gidiyorum."

"Dur" diyor Tan arkamdan.

Cam bir kapı açıyorum, karşımda gökdelenler var, camın aksinde, gökdelenlerin arasında kendinden emin bir yüz görüyorum. O, bütün babaların toplamı artık. Hızla cama geçiyorum, gökdelenler deliyor gözlerimi.

Sabahleyin Tan telaşla yataktan fırlayıp geç kaldığı çocuklarına koşuyor. Bu kramplı anı hep benimle; yorganımın altındayken, giyinirken, satır aralarındayken, vites değiştirirken, adım atarken, uykuya dalarken, dururken, düşünürken.

Babam ben uyumadan önce baş ucumda dikilerek elindeki çubukları gözlerime batırıyor. Ama kolay kolay pes etmem. Dayanabildiğim sürece ona karşı koyduğumdan bir türlü yok edemiyor beni. Yıkımın yanı başında yalınayak duruyor ve Tan'ın önünde gitgide sersemleşiyorum.

İkindi uykusuna yatmış sevgilim ise hiçbir şeyin farkına varmıyor. Merdiven altına gizlediğim gücümü, koridorlar arasında koşturup aramaktan yorgun düştüğümü hiç görmüyor. Saatler geçiyor, yolu tıkayan bir kamyon yüzünden, Tan çocuklarına geç kalmış. Kamyon git-

tiğinde, onlar uyumuş olacak.

"İşinin uzadığını söyle, benimle birlikte olduğunu ve onları ihmal ettiğini sanmasınlar."

Sabaha karşı sancılarım artıyor, beni apar topar hastaneye yetiştiriyor.

"Ikının" diyor doktor, "Hadi gayret edin, biraz daha."

Tan'ın çocuğunu doğuruyorum, o kadar mutluyum ki, sonunda benim de önemim belgelendi. Hemşire doğurduğum çocuğu yanıma getirirken borcunuz sekiz bin lira diyor.

"Nasıl olur bu kadar ucuza doğum yapılmaz ki" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Siz bir taş doğurdunuz bakın işte burada, onu tarttık ve sekiz bin liradan fazla etmediğine karar verdik, buyrun sizde kalsın."

Domatesle biberleri çarçabuk çıkarıyorum buzdolabından, tatsız bir yemek olacak, çiçeklerime su veriyorum. Tan, çocuklarıyla. Bense onun hayatının diğer yanındaki gölde serinlemeliyim. İkimize ait ortak bir su birikintisi dahi yok. Kiralık mayolarımızla iki kulaç atıp çıkıyoruz.

Akşam, Tan Kuzey ve Hilal'i uyuttuktan sonra beni tekrar o karanlık eve götürüyor. Babam beliriyor yanımızda. Çılgına dönüyorum,

"Yine bana ihanet ettin" diyorum Tan'a öfkeyle, "Madem burayı benimle birlikte kiralamak istiyorsun, kim olduğumu babama açıklamalısın."

Susuyor ve babam onu kolundan çekip götürüyor. Karanlıkta bütün odaları tek tek arıyorum, rulo halindeki halıya takılıp, sendeliyorum. Babamın kahkahaları çınlıyor, boş duvarlarda. Ben biçare, onların peşinde koşturuyorum...

Uyku aralarında Tan'ın soluğunu boynumda duyduğumda, hâlâ yanımda olmasına çok şaşırıyorum. Ayağımda sekizer santim topuklu ayakkabılar varmışçasına, kayıp kafamı yarana dek hızla inmeliyim bu evin merdivenlerinden, durmak yok.

Merdivenlerin başında, felçli geçmişime çeki düzen vermeye çalışırken babamla karşılaşıyor ve yeniden merdiven altına kitleniyorum. Sabahları pijamamda yeni bir sökük aramaktan yorgun düşmüşüm. Çocukluğum, karakalem çizen bir öğrencinin acemice yaptığı resimler gibi.

Arkadaşlarım gibi paldır küldür yaşamak, sabahları uyandığımda çapaklarımı güvenli ellere yıkatmak istemiştim. Annemle babamın hayatımın başlangıcına yamaladıkları yalandan başka bir şey daha bulacağımdan emindim. Sınıfın bir köşesinde tek ayağım havada cezamı çekerken, arkadaşlarım sıraların ardından alay ediyorlar benimle.

"Hey çocuklar bakın, Maya nasıl da dengesini kaybetmiş, hahahaa, kollarını iki yana açmadan tek ayak üzerinde duramaz ki o!"

Kaktüs mezarlığındaki cam kırıklarına basmadan ayakta durmak çok zor geliyor bana. Annem ile babamın henüz ilk günahımı bile işlemeden bana sundukları yalnızlık, kopkoyu bir suçlulukla cezalandırıyor beni. Biraz sonra babam elindeki içki bardağını yine şakaklarına dayıyor ve ben, tek ayak üzerinde bir kez daha kaktüs mezarlığı yalanlarını dinlemeye hazırlanıyorum...

Tan, -ve tabiî çocukları- çıkıp geldiğinden beri birlikte yaşadığımız ev, kendimizi dışardan gelecek her türlü tehlikeden korumak için sığındığımız, tepesi göklere değen bir daire. Yorgun argın eve geldiğinde denizin çekildiğini fark etmiyor; ne çıkıp bir gezinti yapmayı istiyor, ne karşı kıyıda havlayan bir köpeğin sesini duymayı, ne de serin gecelerde ayın haritasını çizmeyi.

Tan, benim ülkeme girdiğinde yorgun bir insandır artık. Ben boş yere sıramı beklememeliyim. Akşam oldu mu, ertesi güne başlayacak enerji toplamak için geliyor ve sabahın ilk ışıklarıyla çıkıp gidiyor...

8

Ambulanstayız. Az önce yanımızda tatlı tatlı dururken, babasının bana bir şeyler söylemesi esnasında kendini balkonun demirlerinden aşağı bırakan Hilal'i hastaneye yetiştiriyoruz. Sağnak yağmur. Siren sesleri kulaklarımızda patlıyor. Tan eliyle yüzünü örtmüş, sessiz sessiz ağlıyor. Benim yüzümden olduğunu düşünüyor. Peki ben bununla nasıl yaşayacağım, gerçekten benim yüzümden mi?

Keşke ben de babamın gözü önünde asansör boşluğuna sığınmak yerine aşağılara atıverseymişim kendimi. Babasının ilgisini çekmek için, Hilal'in kendini terastan aşağı büyük bir huzur içinde bırakarak iki kat aşağıdaki balkona düşmesiyle ikimizin de mutluluğuna çelme takmasını kıskanıyorum.

Ön koltukta Kuzey'in sesini duyuyorum;

"Niçin baba?" Hilal'in narin vücudu kıpırdıyor, ölmeyecek biliyorum...

Günler sonra dönüş yolundayız. Tan, direksiyonda. Çocuklar arkada. Küçüklüğümdeki gücüme artık daha çok şaşırıyorum. Sellere gömülmüş tarlayı beklemekten usanmayan sersem bir korkuluk gibi bırakılmışım...

Yeniden o günlere dönüp sınıfta kalmayı istiyorum, kimseye sormadan puantiyeli eşarbımı paçavraya çevirmeyi, bana bağıranların kirpiklerine mandal takmayı... Çocukların hasara uğrayan güverteleri benimki gibi sular altında kalmış değil henüz. Kendimi karantinaya sokarak daha ne kadar nefes almayı sürdürebileceğim böyle?

"Kimseye imtiyazlı bir sevgi duymadan yaşamayı öğrendin mi nihayet? Annen gibi olmayacaksın değil mi?"

Babamı doğrularken titriyorum, ona daha da öfke duyuyorum; benim için seçtiği yolun beni hep daha da yalnızlığa sürüklediğini görmediği için. Ormandan afaroz edilmiş kambur bir aslan gibi önce başını, ardından pençelerini göstererek, sarhoş çığlıklar atıyor kulağıma.

Sisin içinde bir karaltı ararken Tan'ın serinkanlı bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bir nebze huzur buluyorum...

Deniz çekildiğinde kalbime soluk veren serum şişesi suya düşüyor sessizce. Kendime yakıştırdığım bir başka ölüm biçimi yok. Hiçbir sevgi kırıntısına rastlanmayacak otopside; ne Tan ve çocukları, ne ona ilk sevgimi bile gösteremeden göçüp giden Mehmet Amca, ne artık beni düşündüğünden bile emin olamadığım Sarp, ne benden ölesiye çekinen Baran, ne de babam ve zavallı annem benim için matem tutacaklar...

Sabıkalı suratımı Tan'ın karnına iyice gömüyorum... Bir boşluğa dayanıyor gibi miyim, yoksa yine...

Yatağıma yaklaşırken, başucumda babamın gölgesinin asılı olduğunu görüyorum. Kambur gölge kollarını iki yana açmış, kafa tutuyor. Gövdemin üzerine abanıyor, saçlarımı çekiyor, kalbimde bir basınç...

"Hayır, dur, bırak beni, gölgeni çek üzerimden. Sensiz bir tek rüya göremeyecek miyim?"

Karşıki duvarlar hızla yaklaşıyor. Babam boynumu sıkıyor. Duvarlar beni iki yanımdan sıkıştırmış. Hızla koşuyorum, ama bastığım her yer yarılıyor. Bütün organlarım seyiriyor, giderek yer değiştiriyor. Yukarılarda bir yerden babamın sarhoş kahkahalarını duyuyorum...

Ve ansızın hatırlamaya başlıyorum, annem kendini astıktan sonra olanları: babam çarşaf dolabına bu kez havluları yerleştiriyor, masa örtülerini farklı bir rafa diziyor. Tuvalet masasının önündeki aynanın çerçevesini de yeniletiyor. Gece lambasını koltuğun arkasına taşıyor. Komodinin üzerindeki kitaplarla, müzik dolabındaki plaklar da raflardaki yeni yerlerini alıyor. Ama divanın yırtık kumaşını diktirmeyi akıl edememiş, salon kapısının camı da hep kırık kalmış...

Ve bana sürekli bağırıyor: "Senin annen yok, yok diyorum, anla artık bunu!"

Babamın elindeki terlik saçlarımı sıyırıp ölü çiçeklerin bulunduğu saksılardan birinin içine düşüveriyor, parmakları gözlerimi delecek, boynum acıyor, boğulacağım, kaktüs mezarlığındaki en ücra köşeye bile ıssız bir korku sinmiş. Bana sürekli bağırıyor:

"Bir daha bana anne lafı etmeyeceksin, tamam mı... Senin annen yok. İşte bu kadar."

Sur dibindeki caminin minaresinden okunan sabah ezanı, midemin sancısını kalbime dek çıkarıyor. Ancak kalbini yoklayan babam oluyor,

bir yandan da masanın üzerindeki sakinleştiriciye ulaşmaya çalışıyor.

"Niçin, niçin ben?"

Derken kafalarına miğfer takmış farelerden birini görüyorum. Tuvalet masamın köşesinden gözlerini dikmiş süzüyor beni, bağırıyorum, kıpırdamıyor bile, hiç korkutamadım onu.

"Git buradan, haydi çekil git" diye haykırıyorum can havliyle, muzipçe sırıtıyor.

"Bak" diyorum babama, "Senden korkumdan bir fareye bile söz geçiremiyorum."

Miğferli fareler gitgide çoğalıyor, babam yine yaklaşıyor, yoo bu kez katlanamam, mutfakta yere düşüyorum, buzdolabının kapağı üzerime kapanacak, kekeliyorum, fareler meraklı gözlerle başıma üşüşüyor, başka kimse yok mu beni merak eden?

"Daha önce hiç miğfer takan fare görmemiştim."

En yeşil olanı çarçabuk yanıtlıyor:

"Senin halini gördükten sonra, başka türlü rahatça dolaşamazdık burada. Bizim canımız seninkinden daha kıymetli!"

Farelerle arkadaşlık edeceğim hiç aklıma gelir miydi? Birden bir miğfer de kendime takmam gerektiğini hatırlıyorum. Yoksa buzdolabının üzerime kapanan kapısının açıldığını bir daha göremeyeceğim. Altımdan bir ıslaklık hızla yayılıyor mutfağın fayanslarına...

Tan, boyuna vuruyor yanaklarıma.

"Hâlâ farkında değilsin geldiğimin, ama bak buradayım, geçti artık, hepsi geçecek."

O, yanıbaşımda. Gözlükleri dışında çıplak. Boğuk hıçkırıklarım dinmek bilmiyor, bu habersiz cinnet nöbetlerinin sonu hiç gelmeyecek mi, onu tutuyorum, tutuyorum, güvendeyim şimdi, dışarıda kötülük var.

"Lütfen Tan burada böyle, Claudel'in heykelleri gibi donup kalalım, hiç çıkmayalım buradan, böylece duralım burada."

Babam beni kaktüs mezarlığına kapatıp, durmadan aşağılıyor.

"Senin annen yok, anlıyor musun? Hiç kimseye ait değilsin sen. Seni yalnız bıraktığım için bana şükran duyacaksın. Başkalarının seni yıkmasından daha iyidir böylesi."

Ilık bir iklimde yüz çizgilerimin yeniden çizildiğini görecek miyim acaba? Hava karardığında, yemekler pişmek üzereyken, kendimi yerde buluyorum ansızın. Tan, beni derhal kucaklayıp yatağa sürüklüyor. Elleri saçlarımda, dudaklarımda geziniyor, babamın bütün çizgilerimi silmeye ant içmiş parmaklarına dönüşüveriyor birden. Kanıyorum.

"Kan var!"

"Hayır bir tanem, hiçbir yerin kanamıyor, hiçbir şeyin yok."

"Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Elimde değil, zaten hep korkardım, bilmiyor musun?"

Küçük bir kız çocuğuyum ve suratımdaki çizgilerin silinmesinden korkuyorum, kimsenin haberi yok, biliyorum, her şeyi önceden biliyordum.

"Bilmiyor musun" derken gırtlağımı yırtarak bağırmaya başlıyorum. "Senin de suratıma kendi çizgilerini asmana asla izin vermeyeceğim. Ben hiçbirinizin deneme tahtası değilim."

Tan susuyor. Tıpkı o kaktüs mezarlığında çizgileri alınırken çaresizce susan küçük kız gibi.

"N'olur Tan, arkanı dönme bana, çok korkuyorum."

Geceleyin yatakları karıştırıyorum, Tan yerine babama sarılmışım, feryat ederek fırlıyorum yerimden, arkamdan terliği, yorganı, lambayı fırlatıyor.

"Hayır, ben hiçbir şey yapmadım! N'olur rahat bırak, annem gibi olmamı istemiyorsan, bırak artık beni."

Tan'ın sesi çınlıyor derken kulaklarımda:

"Her şey geçecek canım, yakında iyi olacaksın."

"Ama ben senden de korkuyorum, ya sen de çekersen altımdaki ipi!"

Tan'a duyduğum sevgiyi çocuklarından ayıramıyorum. Uykuda kalıp açık bir denizde Tan'ı tek başıma sevmem mümkün değil çünkü. Yüzlerce mil ilerde birbirimize yeniden değmemiz imkânsız. Ve ben tutunabilecek bir kara parçası bile bulamıyorum.

9

Çekinmeden yaklaşıyorum babama, temkinliyim. Kaktüs mezarlığının asansöründe yankılanan boğuk çığlıkların ardından elindeki içki şişesiyle önce kendi kafasına vuruyor, alnından akan kanlar daha yanağına ulaşmadan, bu kez benim saçlarımın arasında gezdiriyor sarhoş camkırıklarını.

Koşup kapıyı açıyor ve can havliyle asansörün düğmesine defalarca basıyorum. Ancak asansör gelmeden kapısı açılıyor ve kurtulmak için daha fazla bekleyemeden boşlukta buluveriyorum kendimi... Ya yukarı çıktığımda yine çekirdeğime isabet ederse...

Yerlerinden kıpırdaması mümkün olmayan kocaman taşlar böbreklerimi ele geçirmiş. Arada bir parçalanıyor ve mesanemi tıkıyorlar. Göğüs kafesime kılçıklar batıyor, ellerim karıncalanıyor. Denizaltında sular gitgide yükseliyor...

Hâlâ bana el sallayan iyi insanları seçebiliyorum. Ancak onlara bir türlü karşılık vermek gelmiyor içimden. Bazen kaktüs mezarlığında burnuma çam kokuları geliyor, yerlerde kozalaklar görüyorum. Kangren olmuş ayaklarım, bir korkuluğunki gibi cansız artık.

"Çık dışarı çabuk!"

"Dur bir dakika, anlamıyorum."

"Çık diyorum sana"

"Ben bir şey yapmadım."

Dışarı çıkmak ve yeniden kaktüs mezarlığında onun karşısına dikilmek zorundayım. Çıkıyorum tıpış tıpış. Elleri boğazımda, saçlarımda, yanaklarımda hoyratça;

"Kendini savunma, savunma diyorum sana!"

Yüzümü eliyle sertçe yapıştırıyor duvara.

"Ne istiyorsun benden, bak bütün cenaze törenlerinde senin yanında hazır bulunuyorum."

"Bana karşılık verme. Alkışlarınla kimi ödüllendirebileceğini sanıyorsun ki... Unut artık şu cenaze törenini de..."

Lütfen hiçbir çocuk bu kadar incinmesin. Yarım kalmış geçmişim

Tan'ı bile sevmemi engelliyor. Ökçelerimin üzerinde yalpalamadan durabildiğimi keşke görebilseydi annem...

Geçmişim sürekli ayağıma dolanıyor. Yalnız babam değil, Mehmet Amca ve diğerleri de sürekli peşimdeler. Sarp'ı, Baran'ı, Mehmet Amca'yı düşünüyorum. Beni sevenler gerçekten var mıydı? Peki onları niye acımasızca unutmak istedim? Annem gibi olmalarından mı korktum.... Peki ya Tan'a da aynı şeyi yaparsam...

Bir buzul parçasının üzerinde eriyip gidiyorum. Buzul eridikçe ben de ufalıyorum, tepemde gözleri yaşlı güvercinler uçuşuyor, başım, kollarım, bacaklarım gitgide kopuyor gövdemden. Dizkapaklarımdan asılmışım. Okyanusların dibine bile erişemeyecek kadar lanetliyim. Martılar çığlık çığlığa.

Bazen bu arkası gelmeyen çabalardan vazgeçip buzul henüz iyice erimemişken suya atlayıvermek istiyorum, bazen de ısrarla buzulun üzerinde kalıp annem ve babamla yeniden ilişki kurmaya çabalıyorum. Tepede martılar uçuşuyor, hızla eriyorum...

10

Tan tarafından karşılanacak olmak, daha yolda yürürken, endişelerimi kaldırım diplerine süpürüyor. Apartmanın önüne gelince, yukarıya bakmıyorum, sadece anahtarla açmadan önce kapının zilini çalıyorum.

Tan yerine babam oturuyormuş divanda. Karanfiller soluk alamıyor, papirüslerin suyu bitmiş, yeşil salata ve biberler yemek hazırlığının başlamasını bekliyor. Dakikalar geçmek bilmiyor bir türlü.

Gitmek için kıpırdanmaya başlıyor, yüzü pelte gibi, bir an önce, evimde şimdi yaşayan ne varsa, hiçbiri ölmeden gitsin istiyorum. Burada fareli kaktüs mezarlığının, kirli havluların, ölü böceklerin yeri yok, ama Tan niçin gelmiyor?

Tan da bir baba, onun çocuklarına kayıtsız kalmasını elbette istemiyorum. Ama neden bütün babalar beni unutuyor her seferinde?

Bir türlü sabah olmuyor. Pencerelerden içeri uzatıyorum kafamı, yataklar gıcırdıyor, yastıklar yere düşüyor, spermler derin yolculuklarında. Geceye başlarken gevşetilen gerdanlıklar, tan vaktine doğru menekşe renkli boyunların etrafında yeniden değerini buluyor. Yanında soluk alan eşin takdiriyle güne uyanmak, baharat kokulu cinnetlerden biraz daha esirgiyor aşıkları. Sabahleyin çıkageliyor Tan, "Çabuk giyin, gidiyoruz" diyor. "Çocuklar bekliyor."

Evin önünde durduğumuzda bir an tereddüt ediyor.

"Hadi" diyorum ona, "Girelim artık içeri."

"Dur bir dakika, arka kapının zilini de çalalım, ondan sonra."

"Ne gerek var böyle bir şeye, anlamıyorum."

"Hayatım, sen bu evi bilmiyorsun, burada iki aile yaşar, çocukların annesi ön tarafta oturur, çocuklar arka tarafta."

Biz hangisine gideceğiz acaba? Uzun bir koridordan geçiyoruz. İki çocuk var ilerki odada, Hilal beni görünce kaçıyor, babasına bakmadan gidiyor. Kuzey, pencerenin pervazına dayanmış.

"Hoş geldin!" diyor bana.

"Ne kadar büyümüşsün!"

Tanrım ne konuşacağım şimdi ben? Ansızın dışarı fırlıyor ve kız kardeşini sürükleyerek getiriyor. Hilal çok hırçın, yüzüme bakmıyor bir türlü. O beni sevmek istemiyor bense onu kıskanıyorum. Babası ona dondurma aldığı için, annesi karyolaya uzanıp eylül ayını uykusunda beklemediği için, ağabeyi onu odunların arasında unutmadığı için...

Bu arada Tan yok oluyor, ben Kuzey ve Hilal'le tek başıma kalıyorum, öbür odadan sesi geliyor, birileriyle konuşuyor, benimle geldiğini söylemiyor, ya görürlerse beni, ne diyeceğim, n'olursun gel artık.

Karşı taraftaki odadan çıkan aile büyükleri beni çocuklardan ayırıp koridorda sıkıştırıyor, elleriyle saçlarıma, suratıma, kollarıma küstahça dokunuyorlar. Hepsi bir arada üzerime eğiliyor ve kıyafetlerimi inceliyor, ne dediklerini anlayamıyorum, elleri üzerimde, köhnemiş merakları dinmiyor bir türlü. Tan, beni unutmuş, çocuklarıyla hararetli bir şeyler konuşuyor, ben ondan habersiz boğuluyorum...

Hızla çarpıyorum camlara. Tan sağa sola koşuşturuyor, ellerini kaldırıyor, fark etmem için her şeyi yapıyor, bense camları teker teker parçalıyor, koşmaya başlıyorum, ayağıma batıyor cam kırıkları, çocuklar araya giriyor.

"Babamızı geri ver!"

"Hayır ben yapmadım, benim hiçbir şeyden haberim yok, ben yokum ki!"

Bacaklarımdaki kahverengi lekeler kanıyor, cam kırıkları çağırıyor beni. Tan, bana yetişmek için cam kırıklarının üzerinde koşmaya başlıyor. Birkaç adım sonra her yanı kanlar içinde, yere yığılıyor, Kuzey ile Hilal koşup geliyorlar hemen, yara bere içindeki babalarını görür görmez bağırmaya başlıyorlar:

"Senin yüzünden oldu, madem sana koşacağını biliyordun, niçin camkırıklarını toplamadın?"

"Bakın çocuklar, düşündüğünüz gibi değil, babanız sizinle kalsın diye gitmiştim ben, arkamdan geleceğini ummamıştım, üstelik şimdi ben de çok üzgünüm."

"Hayır bizim babamız o, bizim kadar üzgün olamazsın!"

Bu, benim yüzümden olan ikinci felaket... Bir üçüncüsü olmasın diye asırlar boyu bekleyecek miyim? Binlerce mum ışığının halesinde yeniden dirilecek miyim? Gözlerimden şimşekler geçtiğinde, saçlarımdan bulutlar aktığında bile, kimse benim hâlâ aşk meridyeninin üzerinde durduğumu anlamamalı.

11

Tan'ın çocukları babamla birlikte başıma üşüşüyorlar, gözlerimin içi kum gölüne dönüşüyor, kalp çarpıntısı, endişe, panik...

Kaçmalıyım ama hangisinden, sarmalıyorlar, çarçabuk bir kale yapıyorum etrafıma, duvarları sağlam olsun diye bolca kullanıyorum kumu. Artık kendimi güvende hissediyorum, her biri bir ağızdan konuşuyor, pusuda bekliyorum, bir türlü susmuyorlar. Kum fırtınası başlıyor, hayret farkına bile varmıyorlar, gözlerim yanıyor, üşüyorum, duvarlarımı zorluyorlar...

O kaleye dokunamazlar, kalenin ortasını kazıyorum, sonra içine gömülmeye başlıyorum, kafama kadar kuma batmışım ki ele geçiriyorlar kalemi, benim kumdan kalemi.

Hâlâ konuşuyorlar, alay ediyorlar benimle, hepsi bir olmuş gülüyorlar bana. Son bir darbeyle çekiyorum kendimi dibe, kendi kazdığım kumdan kaleye gömülüyorum. Tepemden hâlâ sesleri geliyor, içerde kendimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Sesler uzaklaşıyor, çarpıntılarım duyuluyor bu kez, bir süre sonra çarpıntılarım da dinecek, yukarıda kum fırtınası eşliğinde konuşmaları sürüyor...

Akşam, Tan'ı yatakta iyice sıkıyorum, bir gün önce kumdan kalemi ele geçiren ve bir türlü susmayan herkesin bizi seyretmesini istiyorum. Onlara üvey bir çöl prensesi olmadığımı göstermek istiyorum. Koşup perdeleri açıyorum.

Sinirleniyor;

"Çıplak vücudunu mu teşhir etmek istiyorsun etrafa?"

"Hayır sevgilim, herkes görsün ki, beni seviyorsun."

"Bu gösterinin bir önemi var mı?"

"Olmaz olur mu hiç, sana kalsa, benim fotoğraflarım bir sandıkta unutulacak, hep tesadüfen birbirimizle biraraya gelmişiz gibi yapacağız. Benim için seçtiğin, ödünç bir aşk!"

Büyük vapurlar, yabancı bandralı gemiler, hatta kimi zaman balıkçı takaları geçerken salonumun camları sallanıyor. Yine camlar sallanırken bir öğle vakti, kapı çalınıyor, biri bana çiçek yollamış. Heyecan-

la karta bakıyorum, Hilal ile Kuzey, babalarına yollamış. Bacaklarıma felç iniyor. Dizkapaklarım ve bacaklarım sızlıyor, dengemi yitirmişim, dizlerimi durmaksızın çarpıyorum, üzerlerinde mor, pembe çürükler...

Hıçkırıklarımın ardından Tan yavaş yavaş uzaklaşıyor. Bu sırada kızıl bir büyücü yanımıza yaklaşıyor, bana soruyor:

"Bundan sonra, bir daha sevgisizlik çekmek istemiyorsan, sana yardımcı olacak bir sihir var bende. Bunun sayesinde hiçbir şey hatırlamayacaksın, böylelikle kimse seni üzmüş olmayacak."

Dehşetle bakıyorum büyücünün çukurlarına kaçmış gözlerine.

"Yoo, sevgilim için bile üzülmeyeceksem, onu sevmiş olmamın ne anlamı olur ki!"

Kahkahalarla gülmeye başlıyor.

Kızıl büyücüden korkumdan siyah mermer şamdanların üzerine rengârenk mumlar koyuyorum ve akşam hepsini birden yakıyorum. Tan, odasından çıkıp papirüslerin arasında vals yapan mum ışıklarını izliyor, meraklı gözlerle etrafına bakıyor.

Bir an, onu da evimin bir eşyası olarak görüyorum, tek fark, onun canlı ve gözlüklü olması. Tanrım çığırımdan çıkıyorum galiba; ona dokunuyor, elimdeki tornavidayı boynunda, omuzlarında, göğüs kafesinde gezdiriyor, onu yontmak, ona bir çizik atmak, kendime ait bir şeyi ona yapıştırmak, onun kılmak istiyorum.

Tornavidayı yavaşça elimden alıyor, sonra bana sarılıyor. Başını, Klimt'in portrelerindeki gibi omzuma yaslıyor, yeryüzündeki bütün renkli mumlar, dikildikleri siyah mermer şamdanlardan bizi seyrediyor, bense onun kolları arasında kaybolurken, omzum hayattaki en önemli sorumluluğunu yerine getiriyormuşçasına dimdik...

12

Yeni sabahlara bir türlü uyanmak istemiyorum, Tan yanımdayken. Ama sabahlar hiç de gecikerek gelmiyor, çabucak ayaklarımızı birbirinden ayırıp kalkmalıyız. Sevgimiz sadece geceye ait, sabahlar, hep onu benden uzaklaştırıyor. Dışarda yağmur yağıyor, yağmurun altında çocuklar var, Hilal hasta, koşuşturması gerek, vakit yok, kalbim durmadan sıkışıyor. Keşke dürbünle bakmakla yetinemediğim öteki hayatında bir yerim olsaydı...

İnsanlar birleşiyor, soğuk gecelerin ılıyan sabahlarında, kentin sıkışmış evlerinde, geniş bahçeli villalarında, karşıki yalılarda. Çalar saatler öfkeyle susturuluyor, ışıklar yeniden yanıyor, çaylar demleniyor, ekmek kırıntıları halıya dökülüyor, vapurlar iskelelere yanaşıyor, martılar çığlık çığlık. Sanki Tan'la son kez buluşmuş gibiyiz.

"Sende bir değişiklik mi var?"

"Hayır, ben aynıyım" derken gözlerinin altındaki kırışıklıklar geriliyor her zamanki gibi. Haklı. Değişen benim, benim ona tuttuğum aynanın rengi değişti belki de sadece.

Tan'a sarılıyorum. Koluna girip ona çocuklarına kadar eşlik etmem imkânsız.

Onu sürükleyerek simsiyah bir daragacına götürüyorum. Kızıl büyücü de gelmiş. Tan'a son dileğini soruyor,

"Maya'nın iyileştiğini görmek" diye yanıtlıyor.

"Gördün mü" diyor büyücü, "Onun da bir beklentisi varmış işte!"

"Hayır sakın ona kanma" diyorum telaş içerisinde, "Bunu kendi inadından istiyor, bana acı çektirecek."

Büyücü şaşırıyor.

"Ama bu çok büyük bir suç, seni beklentisine alet etmeden yapmalıydı bunu. İnsan kendisini sevdiğine kullandırır ama sevdiğini asla kullanmaz. Hemen bu işi bitirmeliyim."

Aceleyle kulağına eğiliyorum.

"Ona bir şans daha tanıyalım, bir şans daha!"

Tan, neşeyle öpüyor iki yanağımdan.

"O halde akşama görüşürüz!"

Ne yazık ki benim kolumdaki saat Tan'a göre ayarlı, onun da akrebi hep çocuklarının üzerinde duruyor...

13

Merdivenleri hızla çıkıyorum, evden sesler geliyor, kim karıştırıyor eşyaları mı? Basamakların sonu bir türlü gelmiyor, ter içinde kaldım, içerden sesler geliyor.

Telaşla basamakları çıkarken Tan'ın üzerindeki ellerimi görüyorum, tornavidayla burnunu yontuyor, göbek deliğini büyütüyorum... Saatler geçiyor ve ben hâlâ Tan'a doğru tırmanıyorum, nefesim kesilmiş artık, o ise hızla soluk alıp veriyor, kalp atışlarını duyuyorum...

Az kaldı, yakında ulaşacağım ona, ama neden bu kadar uzun sürdü? Yüzüm kızarıklıklar içinde kalmış, ellerime hâkim olamıyorum bir türlü. Tan inceliyor, yassılaşıyor, büyüyor, küçülüyor. Ve ben yukarı tırmanırken şaşkınlıklar içinde onu izliyorum.

Anahtar bir kez dönüyor kilitte, telaşla içeri dalıyorum, salon bomboş...

Derhal domatesle biberleri ince ince kesme zahmetine bile girmeden bir salata hazırlıyorum. Tan saatler sonra geliyor ve salonun ortasına sürüklüyor beni. Babama ne kadar da benziyor. Yoksa ben mi kendi ellerimle yoğurarak bir benzerlik sunuyorum ikisine...

Açıklama beklemekten vazgeçip kapıya doğru ilerliyor ve mutfağa giriyorum yeniden. Eskiden olsa domates ve biberleri özenle doğrar, tabaklara yerleştirir, sofrayı süslerdim. Halbuki sevgimi mırıldanmadan yaptığım salatalarda hep bir tat eksik kalıyor. Bundan böyle salatayı iki ayrı tabakta yiyeceğiz. Vücut tuşlarımız ayrılık sonrasını çalamadığından, gıdım gıdım sağırlaşmaya razı geliyoruz.

Fotoğraflar asılı oldukları duvardan birer birer yere düşüyor. Tan, sofrayı kurmayı bırakıyor, eğilip sabırla toplamaya çalışıyor ama bu hiçbir işe yaramıyor.

"Telefona baksana" diyor Tan.

Koşup ahizeyi kaldırırken sendeliyorum. Hattaki babam.

"Şimdi konuşmaya müsait değilim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bana kendini savunmaktan artık vazgeç. Tamam küçük bir yanlış-

lık yaptım, ama hayat boyu aynı eli oynayamayız. Alo, Maya cevap ver."

"Şu anda seninle konuşacak durumda değilim."

Aynı anda içerden Tan'ın sesi çarpıyor kulaklarıma:

"Bu bizim meselemiz, lütfen anlayışlı ol, tek istediğim, sakin bir ortam."

Ahize hâlâ elimde. Babamın sesi yüreğimi parçalıyor:

"Sinirini ondan çıkarma."

Tan'ın sesi onunkini bastırıyor:

"Kusura bakma, lütfen beni rahat bırak ve telefonda adam gibi konuşmaya çalış."

Her ikisi de benden özür diliyor! Her ikisi de diğerine anlayış göstermemi istiyor. Tanrım! Şimdi Tan'a hak versem, babama yenildiğimi kabul etmek zorunda kalacağım. Babamı dinlemeye kalkışsam, Tan'ın benimle birlikte iltica etme yürekliliği gösteremediğini anlayacak. Hangisine karşı kimi koruyacağımı şaşırıyorum.

"Peki ben neredeyim, n'olur ikiniz de gelmeyin üzerime, çıkın artık dışarı, çıkın hattan; burası benim hayatım. Bir kere daha size anlayış göstermek zorunda bırakmayın beni. Ben yenildim, çekiliyorum. Kuzey ile Hilal'i de, annemi de, ikinizi de anlıyorum. Daha ne alacaksınız benden!"

Az sonra kapı çaldı. Eskisi gibi çıkıp gelmişti babam. Tanrım! Yıllar sonra yine bana acı çektirmek için üşenmeden kalkmış ve gelmişti. "Tan'dan hiç mi utanmıyorsun" dedim, dinlemedi bile.

"Her şeyi anlatacaksın beni susturduğun ölçüde konuşacaksın artık" diye çıkışmaya başladım.

"Saçmalama Maya, ne var bunda bu kadar büyütecek, sana istemeden hatalı davrandığımı kabul ediyorum ama uzatma artık. Geçmişte kaldı her şey. Ne garip bir insansın sen, ne var kendini bu kadar hırpalayacak? Unut gitsin, durma artık üstünde. N'apalım bazen de böyle şeyler olur, ama suç bende değil ki, sen çok güçlü ve olgun bir çocuktun. O kadarcık üzülmen de artık işin raconu!"

Racon lafını duyduktan sonra kendimi kaybettim. Ve avaz avaz bağırmaya başladım:

"Bu kadar kolay mı, bütün bir çocukluğumun günahını bir cümlede temizleyebilmek?"

Ve bana saldırmak için üstüme yürüdüğünde, ansızın geçen gece Tan'ın vücudunu yontmak için çıkardığım tornavidaya ilişti gözüm. Orada iki metre ilerde duruyordu. Fırladım ve onu alıp babamın gözüne sokmaya çalıştım. Öyle kolay ve çabuk oldu ki. Sonra öbür gözüne, sonra ağzına, sonra boynuna, karnına, sonra gelişigüzel her yerine saplamaya başladım...

Babam önce çılgınlar gibi kükremeye başlamıştı. Derken sesi duyulmaz oldu. Çok değil, az bir süre sonra yerde tok bir yığılma sesi...

İşte sonunda babam beni Tan'a bırakarak kanlar içinde çekildi. Tek hatırladığım Tan'ın çaresiz çığlıklarıydı...

Güneş bir türlü çıkmadı, elimdeki şemsiyeyle bulutlara isabet etmenin zevkini çıkarıyordum. Ne benden önce yaşamış ve ölmüş Tan'a, ne de az önce kendi ellerimle yok ettiğim babama, sadece bana ait bir ölüm armağan edemeyeceğimi anlamıştım...

Peki Tan neredeydi? Koşup içeri baktım. Yoktu. Yıllar önce annemi kaybettiğimdeki gibi, kokusu da duyulmuyordu artık.

Derhal karakolu aradım. Sonunda istediğim olacaktı. Çıplaklığımı mahsus gizleyen aynada, kendimi bunca yıldır giyinik hissetmişim.

Siren sesleri yaklaşıyordu. Tan tuvalette kusuyormuş meğerse. Halının üzerinde yatan cansız babama bakmamaya çalışıyordu. Fal taşı gibi açtım gözlerimi ve aynı ev sahibinin bize yaptığı gibi; "Bu cesedi halıya saralım mı" diye sordum neşeyle.

"Belki bizden sonra bu evi tutmaya gelenlere gösterirler..."

Tan dudaklarını araladı ama üzerinden tonlarca ağırlığıyla bir tank geçmiş gibiydi, sesi çıkmadı. O anda anladım, babamla birlikte Tan'a da isabet etmiştim. Artık geride hiçbir şey kalmamıştı. Bundan böyle ben de yoktum.

Tan'ın da, babamın da benim kıyılarıma şöyle bir yanaştıktan sonra okyanusa yeniden açılmaları gerekiyordu, mutlaka binlerce balinayla boğuşuyorlardı, onları anlıyorum.

Bense sevdiklerim ıssız adalarda başkalarıyla mutlu olsun diye, hep kendi verimli topraklarımdan vazgeçtim. Öncelik istemekte, istisna ol-

makta geç kaldım. Acemi karınlara dokunurken hep acıdı tırnaklarım; kilitli boyunlara sarılırken, beni hep haksızlığın yanında unuttular. Mehmet Amca beni çok önceden uyarmıştı...

Az sonra polislerin merdivenden çıkma sesi duyuldu, ardına dek açık kapıdan içeri dalıverdiler. Tan, köşeye çökmüş, iyice büzülmüş, elleriyle yüzünü tutuyordu. Ben dimdik duruyordum ayakta. Karnımda en ufak bir sancı yoktu, ellerim titremiyordu, tamamen kendimdeydim. Teslim olmak için acele bile ettiğimi söyleyebilirdim.

"Polislere oldum olası zaafım var zaten" dedim Tan'a.

Sarp bir keresinde beni nasıl da zor zapt etmişti, fırlayıp ekip arabasına koşmak istediğimde... Kolaylık olsun diye bileklerimi uzattım, kelepçeleri geçirdiler. Yıllar önce okuldaki öğretmenime de beni cetvelle dövsün diye ellerimi uzattığım gibi...

O sırada duvardan bir fotoğraf düştü yere. Sadece yere düşen son fotoğraftaki görüntü kadar sürmüş meğerse her şey:

Kapının eşiğinde, Tan bana kollarını açmayacak diye korkumdan ona sarılmamışım, Tan ise ona sarılmayacağımdan endişelenerek bana kollarını açmamış. İkimiz de birbirimize teğet geçerek öylece durmuş ve kahkahalar atarak objektife bakmışız. Birbirimize sarılma hayallerini ise bir sonraki kareye ertelemişiz.

Tan'ı son kez gördüğümü biliyordum. Ona sadece şöyle dedim: "Benim iyileşmemi istiyorsan, sakın bir daha seni görmeme izin verme."

Yüzü bembeyazdı, gözleri yaşla dolmuştu. "Her şey belki farklı olabilirdi..." gibi bir şeyler söyledi.

Beni seven diğer insanlar gibi, kaderini biliyordu; yok olması gerektiğini...

14

27 yaşındayım, dört yıldan beri hastanedeyim. Artık babamı neden öldürdüğümü biliyorum ve ondan asla nefret etmiyorum. Zaten hiç etmedim ki.

Zaman zaman aklıma geldiğinde sadece bir acıma duyuyorum, belli belirsiz. Babamı öldürmekle annemin ve kendi çocukluğumun -kendimce- intikamını almakla kalmadım, kendimi gecikmiş bir ölümden de kurtarmış oldum.

Tan'ın tanıklığı sayesinde önce meşru müdafaayla suçum hafifledi, sonra da beni hastaneye yolladılar. Hayatımın ilk 27 yılı işte böyle geçti.

Artık bütün bunlar çok geride kaldı. Burada çocukluğumdan beri ihtiyacını duyduğum bakım, ilgi ve şefkati buldum. Yalnız değilim, buradaki herkes gibiyim. Doktorlar gitgide iyileştiğimi söylüyor. Aslında bana da öyle geliyor.

Geçen gece annem ikinci kez rüyama girdi. İlkinde yatağın tepesine kendini asmış ve konuşuyordu. Şimdiyse denizde bir kayanın üzerinde oturuyordu, uzun, upuzun simsiyah saçları vardı. Çıplaktı. Ben yüzerek ona yaklaşıyordum, bir yandan da, "Bu annem, evet evet o" diye doğruluyordum kendimce.

Annemin yanına gelince birden benden küçük olduğunu fark ettim, kardeşim gibiydi. Öyle genç, öyle çocuksuydu ki. Öldüğünde benim şimdiki yaşımdan daha küçüktü gerçekten de. Annemi kardeşim gibi kucakladım, bundan böyle rüyalarımda bile bir anneye sahip olamayacağımı anladım.

Şiddet ve kendince iyi niyet dolu babam; babam yüzünden deliren ve kendini hastanede asan annem; beni tam sevdiğine inandığımda terk edip giden Mehmet Amcam; gelecek kaygıları yüzünden beni gözden çıkaran Sarp; aşkına bir türlü karşılık veremediğim Baran; onu sevdikçe yalnızlaştığım Tan ve hep kıskandığım çocukları Kuzey ile Hilal...

Hepsini gururla taşıyorum artık sırtımda. Tamamen iyileştikten

sonra ay ışığında bir görünüp bir kaybolan koridorları yeniden cilalamaya başlayacağım. Baş aşağı kaymak için değil, bir kez daha hızla geçip gitmek için...

Leyla İpekçi 1966'da İstanbul'da doğdu. Saint Michel Fransız Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. Gelişim Yayınları (*Kadınca*, 1985-1986), Dönemli Yayıncılık (1988), Güneş Yayınları (*Adam*, 1989-1990) gibi aylık ve *Aktüel* (1991), *Tempo* (1992) gibi haftalık dergilerde muhabir olarak çalıştı. Günlük gazetelerin eklerinde yazdı. *Rapsodi* dergisinde yazı işleri müdürlüğü (1993), *Aktüel* dergisinde editör (1994-1995) ve *Esquire* dergisinde genel yayın yönetmeni olarak çalıştı (1995). *Yeni Yüzyıl* (1995), *Hürriyet* gazetelerinde pazar söyleşileri (1996) yaptı. Halen, yazılar yazdığı *GazetePazar*'ın yazı işleri müdürü.

ISBN 975-313-017-1

9 789753 130172